

Rechtskundig Weekblad

Vereniging zonder winstgevend doel

Verschijnt elke zondag

Abonnementsprijs: 1.000 fr. per jaar

Postcheckrekening nr. 3185.22

Beheer en Redactie: Prof. Mr. Ridder René VICTOR, Britselei 40, 2000 Antwerpen

HET RUSSISCH WETBOEK OP HET HUWELIJK EN HET GEZIN

vertaald door Prof. René DEKKERS

Bij gebrek aan behoorlijke documentatie is het de Westerse juristen niet gemakkelijk de evolutie van het recht te volgen in de Sovjet-republieken. Op 1 november 1969 trad in de Sovjet-republiek Rusland een nieuw wetboek op het huwelijk en het gezin in werking. Wij stellen het ten eerste op prijs, ten documentaire titel, aan onze lezers de tekst van dit nieuw wetboek te kunnen mededelen, dat op voortreffelijke wijze uit het Russisch vertaald werd door Prof. René Dekkers.

De Redactie.

Wet van de Verenigde Socialistische Sovjetrepubliek Rusland tot aanvaarding van het Wetboek op het huwelijk en het gezin.

(Mededelingen van de Opperste Sovjet van de Verenigde Socialistische Sovjetrepubliek Rusland, 13e jaargang, nr. 32/566, 7 augustus 1969, artikel 1086.)

De Opperste Sovjet der Verenigde Socialistische Sovjetrepubliek Rusland beslist:

Artikel 1. — Het Wetboek op het huwelijk en het gezin is aanvaard, en treedt op 1 november 1969 in werking.

Artikel 2. — Het Presidium van de Opperste Sovjet der Republiek Rusland zorgt voor het in werking treden van het Wetboek op het huwelijk en het gezin der Republiek Rusland, en stelt een wetgeving op in aansluiting op dit Wetboek.

De Voorzitter van het Presidium van de Opperste Sovjet der Republiek Rusland, M. Iasnov.

De Sekretaris van het Presidium van de Opperste Sovjet der Republiek Rusland, X. Nesjkov.
Moskou, het Kremlin, 30 juli 1969.

WETBOEK DER REPUBLIEK RUSLAND OP HET HUWELIJK EN HET GEZIN

De bekommernis voor het Sovjetgezin, waarin de maatschappelijke en de persoonlijke belangen der burgers harmonisch samenvloeien, is één der hoofddoeleinden van de Sovjetstaat.

In de Sovjetunie (waarvan de Republiek Rusland deel uitmaakt, op grond van vrijwillige vereniging en van rechtsgelijkheid met de overige verenigde republieken) zijn de gunstigste voorwaarden aanwezig voor versterking en voorspoed van het gezin. Het welzijn der burgers stijgt gestaag, de woonomstandigheden en het kulturele peil van het familieleven worden steeds beter. De socialistische samenleving besteedt grote aandacht aan de bescherming en de aanmoediging van moederschap, en aan het verzekereren van een gelukkige jeugd.

De kommunistische opleiding van het opkomend geslacht, het uitbreiden van zijn fysieke en morele kracht behoren tot de belangrijkste plicht van het gezin. Met alle middelen helpen de Staat en de samenleving het gezin bij het grootbrengen van de kinderen. Het net der kindertuinen, kinderkribben, internaten en andere instellingen voor de jeugd breidt zich voortdurend uit.

De maatschappelijke voorwaarden die onontbeerlijk zijn om een gelukkig moederschap te verenigen met een steeds aktiever en scheppender deelnemen aan het produktieve, sociale en politieke leven zijn aan de Sovjetvrouw verzekerd.

De Sovjetwetgeving op het huwelijk en het gezin is er toe geroepen, om aktief bij te dragen tot het uitroeien, voor altijd, van alle baatzucht uit de gezinsverhoudingen, het uitwissen van de overblijfsels der ongelijkheid tussen vrouw en man in het leven en het stichten van een kommunistisch gezin, waarin de diepste persoonlijke gevoelens hun volle ontplooiing zullen vinden.

Eerste deel.**ALGEMEEN****Hoofdstuk 1. — Grondbeginselen.**

Artikel 1. — Opgaven van het Wetboek op het huwelijk en het gezin.

Het Wetboek der Republiek Rusland op het huwelijk en het gezin heeft tot opgaven :

het Sovjetgezin nog hechter te smeden, op grond van de beginselen der kommunistische moraal ;

de gezinsverhoudingen te bouwen op de vrij gekozen vereniging van vrouw en man ; op gevoelens van wederzijdse liefde, los van alle baatzucht ; van toegenegenheid en van eerbied van al de leden van het gezin ;

de kinderen groot te brengen in harmonisch verband met de maatschappelijke opleiding, in een geest van toewijding jegens het Vaderland en van kommunistische houding jegens de arbeid ; de kinderen voor te bereiden tot actieve deelneming aan de opbouw van een kommunistische samenleving ;

met alle middelen de belangen van moeder en kind te beschermen, en een gelukkige jeugd te verzekeren aan ieder kind ;

voor altijd de overblijfsels en de verderfelijke gewoonten van het verleden uit de gezinsverhoudingen uit te roeien ;

een gevoel van verantwoordelijkheid te kweken jegens de familie.

Artikel 2. — Bij het Wetboek op het huwelijk en het gezin geregelde verhoudingen.

In overeenstemming met de Beginselen van het recht der Sovjetunie en der verenigde republieken op het huwelijk en het gezin, bepaalt onderhavig Wetboek de wijze en de vereisten om het huwelijk te sluiten ; het regelt de persoonlijke en zakelijke verhoudingen tussen de echtgenoten, de ouders en de kinderen, de overige leden van de familie ; de verhoudingen uit adoptie, voogdij, kuratele ; de opleiding van de kinderen ; de wijze en de vereisten voor echtscheiding ; de registratie der aktes van de burgerlijke stand.

Artikel 3. — Rechtsgelijkheid van vrouw en man in de gezinsverhoudingen.

In de gezinsverhoudingen genieten vrouw en man dezelfde persoonlijke en zakelijke rechten.

De rechtsgelijkheid in het gezin berust op de rechtsgelijkheid tussen vrouw en man, door de Grondwet der Sovjetunie en de Grondwet der Republiek Rusland vastgelegd op alle gebieden (de Staat, de samenleving, de politiek, de ekonomie, de kultuur) van het leven van het land.

Artikel 4. — Rechtsgelijkheid der burgers in de gezinsverhoudingen, ongeacht nationaliteit, ras of houding inzake godsdienst.

Alle burgers, ongeacht hun nationaliteit, hun ras of hun houding inzake godsdienst, genieten dezelfde rechten in de gezinsverhoudingen.

Geen enkele rechtsbeperking, rechtstreeks of onrechtstreeks, geen enkel voorrecht, rechtstreeks of onrechtstreeks, bij het sluiten van het huwelijk of het stichten van gezinsverhoudingen, ingegeven door overwegingen van nationaliteit, ras of houding inzake godsdienst, is toegelaten.

Artikel 5. — Bescherming en aanmoediging van moederschap.

In de Republiek Rusland, net zoals in de hele Sovjetunie, wordt moederschap met algemeen ontzag en eerbied begijgend. Het wordt door de Staat beschermd en aangemoedigd.

De bescherming der belangen van moeder en kind is verzekerd door het inrichten van een ruim net van moederhuizen, kribben, kindertuinen, schoolinternaten, en andere instellingen voor de jeugd ; door het toekennen van betaald verlof bij zwangerschap en bevalling ; van gunstbehandeling voor zwangere vrouwen en voor moeders ; van bescherming in de produktieve arbeid ; door het betalen van staatstoelagen aan ongehuwde moeders en aan moeders van kroostrijke gezinnen ; en door vele andere vormen van bijstand aan het gezin vanwege Staat en maatschappij.

Artikel 6. — Rechtsregeling der huwelijks- en gezinsverhoudingen door de Staat.

In de Republiek Rusland berust de rechtsregeling der huwelijks- en der gezinsverhoudingen uitsluitend bij de Staat.

Enkel het vóór de Staatsorganen van de burgerlijke stand gsloten huwelijk is geldig. De godsdienstige inzegening van het huwelijk heeft niet de minste wettige waarde, evenmin als om 't even welke godsdienstige plechtigheid.

Deze regel betreft niet de vóór het stichten of herstellen der Sovjetorganen van de burgerlijke stand voltrokken godsdienstige plechtigheden, noch de bij die gelegenheid ontvangen dokumenten inzake geboorte, huwelijk, echtscheiding, overlijden.

Artikel 7. — Wetgeving op het huwelijk en het gezin.

De wetgeving op het huwelijk en het gezin omvat de Beginselen van het recht der Sovjetunie en der Verenigde Republieken op het huwelijk en het gezin, de overige door de Sovjetunie in overeenstemming met die Beginselen uitgevaardigde wetten, onderhavig Wetboek en de overige wetten der Republiek Rusland.

Onderhavig Wetboek, en de overige wetten der Republiek Rusland op het huwelijk en het gezin, in overeenstemming met de Beginselen, beantwoorden de door de Beginselen der Verenigde Republieken behelsde vragen, alsook de vragen omtrent huwelijks- en gezinsverhoudingen, welke de Beginselen niet rechtstreeks hebben voorzien.

Artikel 8. — Toepassing, in de Republiek Rusland, van de wetgeving op het huwelijk en het gezin.

In de Republiek Rusland worden het huwelijk, de verhoudingen tussen echtgenoten, tussen ouders en kinderen, adoptie, vaderschap, steungeld, voogdij, kuratele, echtscheiding, registratie der aktes van de burgerlijke stand door de wetgeving der Republiek Rusland geregeld.

De geldigheid van een huwelijk, een adoptie, een voogdij, een kuratele, van aktes van de burgerlijke stand, wordt bepaald bij de wetgeving der Verenigde Republiek op wier grondgebied de handeling is voltrokken.

Hoofdstuk 2. — Verjaring en berekening der termijnen.

Artikel 9. — Toepassing der verjaring.

Eisen uit huwelijks- of gezinsverhoudingen verjaren niet, behalve wanneer dit Wetboek een termijn bepaalt voor de verdediging van een geschonden recht.

Artikel 10. — Aanvang van de verjaringstermijn.

De verjaring begint te lopen op het bij het betreffend artikel van dit Wetboek bepaalde oogenblik; is dat oogenblik niet bepaald, dan op de dag waarop betrokkene vernam, of diende te vernemen, dat zijn recht geschonden werd.

Artikel 11. — Wijze van toepassing der verjaring.

Inzake toepassing der regels op de verjaring volgt de rechtbank de bepalingen van artikels 80 tot 82, en 85 tot 87 van het Burgerlijk Wetboek der Republiek Rusland.

Artikel 12. — Berekening der termijnen.

De bij dit Wetboek bepaalde termijnen worden berekend naar de bepalingen van hoofdstuk 5 van het Burgerlijk Wetboek der Republiek Rusland.

Tweede deel.**HET HUWELIJK****Hoofdstuk 3. — Wijze en vereisten om het huwelijk te sluiten***Artikel 13. — Het sluiten van het huwelijk.*

Het huwelijk wordt bij de Staatsorganen van de burgerlijke stand gesloten.

Registratie van het huwelijk is ingesteld, zowel in het belang van de Staat en de samenleving, als ter bescherming der persoonlijke en zakelijke rechten en belangen van de echtgenoten en de kinderen.

Artikel 14. — Wijze om het huwelijk te sluiten.

Het huwelijk wordt gesloten na verloop van één maand na het voorleggen van een verklaring, door hen die in het huwelijk wenschen te treden, in handen van de Staatsorganen van de burgerlijke stand.

Wanneer daartoe gronden bestaan, mag de termijn van één maand verkort of verlengd worden (doch niet langer dan drie maand) door het hoofd van de dienst (het bureau) burgerlijke stand van het uitvoerend comité van de Sovjet van het distrikt (de stad) der afgevaardigden der arbeiders; en in de dorpen en burchten, door de voorzitter van het uitvoerend comité van de Sovjet van het dorp (de burcht) der afgevaardigden der arbeiders.

Het huwelijk wordt plechtig voltrokken. Indien partijen zulks wenschen, bezorgen de organen van de burgerlijke stand aan de registratie van het huwelijk een feestelijke stemming.

Artikel 15. — Vereisten voor het sluiten van het huwelijk.

Om een huwelijk te sluiten is de wederzijdse toestemming der partijen vereist. Deze moeten de huwelijksge-rechtigde leeftijd bereikt hebben.

De wettige leeftijd om te kunnen huwen is achttien jaar. In bijzondere en uitzonderlijke gevallen mogen de uitvoerende comité's van de Sovjets van het distrikt (de stad) der afgevaardigden der arbeiders die leeftijd ver-lagen, doch niet meer dan twee jaar.

Artikel 16. — Huwelijksbeletfels.

Het huwelijk is verboden:
tussen personen, van wie er één reeds door een ander huwelijk is gebonden;

tussen ascendenten en descendenten, broers en zusters, halfbroers en halfzusters, adoptanten en geadopteerden;
tussen personen, van wie er één door de rechtbank voor onbekwaam werd verklaard wegens geestesziekte of -zwakte.

Hoofdstuk 4. — Rechten en plichten der echtgenoten.*Artikel 17. — Bron der rechten en plichten der echtgenoten.*

Rechten en plichten van echtgenoten vloeien uitsluitend uit een bij de Staatsorganen van de burgerlijke stand gesloten huwelijk.

Artikel 18. — Recht der echtgenoten om hun familienaam te kiezen, bij het sluiten van het huwelijk.

Bij het sluiten van het huwelijk kiezen de echtgenoten volkomen vrij de familienaam van één van hen als gemeenschappelijke familienaam; ofwel bewaart ieder echtgenoot zijn oorspronkelijke familienaam.

Artikel 19. — Recht der echtgenoten om samen de problemen van het gezinsleven op te lossen, en om vrij hun bedrijvigheid, hun beroep en hun verblijfplaats te kiezen.

De problemen omtrent de opleiding van de kinderen, en alle overige problemen van het gezinsleven, worden door de echtgenoten samen opgelost.

Ieder echtgenoot is vrij in de keus van zijn bedrijvigheid, zijn beroep en zijn woonplaats.

Artikel 20. — Gemeenschappelijke eigendom der echtgenoten.

Zaken welke de echtgenoten tijdens het huwelijk verwerven worden tot hun gemeenschappelijke eigendom. Op die zaken hebben de echtgenoten dezelfde rechten tot gebruik, genot en beschikking.

De echtgenoten hebben dezelfde rechten op die zaken, ook al zorgt één van hen voor het huishouden, voor de kinderen, of al heeft hij, om welke reden ook, geen eigen inkomen.

Artikel 21. — Bepaling der delen in de gemeenschappelijke eigendom der echtgenoten, bij verdeling daarvan.

Bij verdeling der zaken die de gemeenschappelijke eigendom der echtgenoten uitmaken, zijn de delen gelijk. In bepaalde gevallen mag de rechtbank van die regel afwijken, gelet op de belangen van minderjarige kinderen, of van één der echtgenoten. Meer bepaald: het deel van één der echtgenoten mag vergroot worden, wanneer de andere echtgenoot zich aan de maatschappelijk nuttige arbeid heeft onttrokken, of wanneer hij over gemeenschappelijke zaken heeft beschikt tegen de belangen in van het gezin.

Bij de verdeling der gemeenschappelijke zaken wijst de rechtbank de voorwerpen aan, die aan ieder echtgenoot zullen toegewezen worden. Wanneer één der echtgenoten voorwerpen toegewezen krijgt, die zijn deel te boven gaan, mag aan de ander een geldelijke vergoeding worden toegekend.

Voor de eis tot verdeling geldt een verjaringstermijn van drie jaar.

Artikel 22. — Persoonlijke eigendom van ieder echtgenoot.

Zaken die aan de echtgenoten vóór het huwelijk toebehoorden, of die ze tijdens het huwelijk verwerven bij wijze

van gift of van nalatenschap, blijven persoonlijke eigendom van ieder echtgenoot.

Voorwerpen voor persoonlijk gebruik (kledingstukken, schoenen, enz.), behalve juwelen en andere weeldeartikelen, al werden ze tijdens het huwelijk met gemeenschappelijk geld verworven, worden als persoonlijke eigendom beschouwd van de echtgenoot, die ze gebruikte.

Zaken van ieder echtgenoot mogen als gemeenschappelijke eigendom worden beschouwd, indien blijkt dat tijdens het huwelijk beleggingen werden gedaan (grove herstellingen, voltooiën van een bouw, heruitrusting, enz.), die de waarde van die zaken ver overtreffen.

Artikel 23. — Beslag op het vermogen der echtgenoten.

Voor de schulden van één der echtgenoten mag beslag worden gelegd enkel op zijn persoonlijke zaken, en op zijn deel in de gemeenschappelijke eigendom, dat hem bij de verdeling zou worden toegewezen.

Voor een herstel van de schade uit een misdrijf van één der echtgenoten mag beslag worden gelegd zelfs op de gemeenschappelijke eigendom, wanneer het vonnis van de strafrechter vaststelt dat die eigendom verworven werd met uit het misdrijf voorkomend geld, d.w.z. op de bij artikel 368 van het Wetboek Burgerlijke Rechtspleging der Republiek Rusland beschreven wijze.

Artikel 24. — Rechten op zaken van echtgenoten, leden van een kolchozgemeenschap.

De regels van artikels 20 tot 23 van dit Wetboek gelden voor zaken van echtgenoten, leden van een kolchozgemeenschap, enkel wanneer die zaken hun persoonlijke eigendom uitmaken, overeenkomstig artikel 113 van het Burgerlijk wetboek der Republiek Rusland.

De rechten der echtgenoten tot gebruik, genot van en beschikking over zaken van een kolchozgemeenschap worden bepaald bij artikels 126 tot 133 van het Burgerlijk Wetboek der Republiek Rusland.

De regels van onderhavig artikel gelden eveneens voor echtgenoten leden van een individuele boerderij.

Artikel 25. — Plicht der echtgenoten tot wederzijdse steun.

Echtgenoten moeten elkaar materieel bijstaan. Bij weigering van zulke steun mag de behoeftige arbeidsonbekwame echtgenoot, alsook de vrouw tijdens haar zwangerschap, en één jaar lang na de geboorte van het kind, in rechte onderhoud (steungeld) eisen vanwege de andere echtgenoot, zo deze in staat is het te verschaffen.

Artikel 26. — Behoud van het recht tot steun na echtscheiding.

De behoeftige arbeidsonbekwame echtgenoot behoudt zijn recht tot steun vanwege de andere echtgenoot ook na echtscheiding, wanneer de echtgenoot arbeidsonbekwaam was op het ogenblik der echtscheiding, of in het jaar daarna.

Heeft het huwelijksevenen lang geduurd, dan mag de rechtbank steungeld aan de gescheiden echtgenoot toekennen, ook wanneer deze de pensioengerechtigde leeftijd bereikt heeft in de loop der vijf jaar na de echtscheiding.

De vrouw behoudt haar recht tot steun vanwege de man zolang ze zwanger is, en één jaar lang na de geboorte van het kind, zo de zwangerschap vóór de echtscheiding begon.

Artikel 27. — Ontlasting van de echtgenoot van zijn plicht tot steun van de ander, of beperking van die plicht in de tijd.

Rekening houdend met de korte duur van het huwe-

lijksleven, of met het onwaardig gedrag van de echtgenoot die steungeld eist, mag de rechtbank de andere echtgenoot van zijn steunplicht ontlasten, of deze plicht beperken in de tijd.

Artikel 28. — Bedrag van de tot steun van een echtgenoot opeisbare middelen.

Het bedrag van de tot steun van een echtgenoot opeisbare middelen wordt bepaald, gelet op de geldelijke en familiale toestand der echtgenoten, op een vaste, maandelijks betaalbare som.

Bij wijziging in de geldelijke of familiale toestand van één der echtgenoten, mag ieder zich tot de rechtbank richten, om een wijziging in het bedrag van het steungeld te eisen.

Artikel 29. — Verbeuren, door de echtgenoten, van hun recht tot steun.

De echtgenoot verbeurt zijn recht tot bekomen van steun vanwege de ander, wanneer de bij artikel 25 van dit Wetboek daartoe gestelde vereisten wegvallen; of ook, wanneer de gescheiden echtgenoot, die steun ontving, een nieuw huwelijk aangaat.

Werd het steungeld bij gerechtelijke beslissing toegekend dan mag de tot betaling veroordeelde echtgenoot zich tot de rechtbank richten, om ontlast te worden van verdere betaling, in de bij dit artikel voorziene gevallen.

Hoofdstuk 5. — Ontbinden van het huwelijk.

Artikel 30. — Ontbinding van het huwelijk.

Het huwelijk wordt ontbonden bij overlijden van één der echtgenoten, of bij gerechtelijke verklaring van overlijden.

Tijdens het leven der echtgenoten mag het huwelijk ontbonden worden bij echtscheiding, op aanvraag van één der echtgenoten, of van beiden.

Artikel 31. — Niet-ontvankelijkheid van een eis tot echtscheiding vanwege de man.

Buiten instemming van de vrouw mag de man geen eis tot echtscheiding instellen zolang de vrouw zwanger is, noch één jaar lang na de geboorte van het kind.

Artikel 32. — Rechtspleging tot echtscheiding.

Echtscheiding wordt uitgesproken door de rechtbank, ofwel, in de bij artikels 38 en 39 van dit Wetboek voorziene gevallen, door de organen van de burgerlijke stand.

Artikel 33. — Gerechtelijke echtscheiding.

De eisen tot echtscheiding worden onderzocht in de vorm van betwiste zaken, zoals die voorgeschreven is door het Wetboek voor Burgerlijke Rechtspleging van de Republiek Rusland.

De rechtbank treft maatregelen tot verzoening der echtgenoten. Ze mag het debat uitstellen, met aan de echtgenoten een verzoeningstermijn (niet langer dan zes maand) op te leggen.

Het huwelijk wordt ontbonden, zo de rechtbank vaststelt dat de voortzetting van het huwelijkleven en het handhaven van de familie onmogelijk zijn geworden.

Bij het uitspreken van de echtscheiding treft de rechtbank, zo nodig, maatregelen tot bescherming van de belangen der minderjarige kinderen en van de arbeidsonbekwame echtgenoot.

Artikel 34. — Oplossing der geschillen omtrent opleiding der kinderen.

Gaan de echtgenoten niet akkoord omtrent de vragen, wie van beiden de kinderen zal behouden na de echtscheiding, en in welke mate ieder zal bijdragen in hun onderhoud, moet de rechtbank, bij het uitspreken van de echtscheiding, bepalen bij wie van zijn ouders ieder kind zal verblijven, en wie van de ouders steungeld zal verschaffen voor het onderhoud der kinderen, en in welke mate.

Artikel 35. — Eis tot steun van een echtgenoot.

Op verzoek van de echtgenoot die recht heeft tot steun vanwege de ander, moet de rechtbank, bij het uitspreken van de echtscheiding, het bedrag bepalen van het aan die andere echtgenoot opgelegde steungeld.

Artikel 36. — Verdeling der gemeenschappelijke zaken.

Op verzoek van één der echtgenoten of van beiden, moet de rechtbank, bij het uitspreken van de echtscheiding, tot verdeling der gemeenschappelijke zaken overgaan.

Raakt die verdeling de rechten van derden, dan mag het debat niet gelijktijdig met het geschil omtrent de echtscheiding worden beslecht.

Artikel 37. — Staatsbelasting voor het verlenen van het echtscheidingsattest, bij het uitspreken der gerechtelijke beslissing.

Bij het uitspreken van de echtscheiding bepaalt de rechtbank, binnen de perken van 50 tot 200 roebel, het bedrag dat door één der echtgenoten of door beiden zal betaald worden voor het verlenen van het echtscheidingsattest. Acht de rechtbank het nodig, de belasting aan beide echtgenoten op te leggen, dan bepaalt ze het bedrag dat ieder betalen moet.

Artikel 38. — Echtscheiding bij wederzijdse toestemming van echtgenoten, die geen minderjarige kinderen hebben.

Echtscheiding bij wederzijdse toestemming van echtgenoten, die geen minderjarige kinderen hebben, gebeurt bij de organen van de burgerlijke stand.

De wettiging der echtscheiding, en het uitreiken van een echtscheidingsattest aan de echtgenoten, gebeuren drie maand na het neerleggen van het verzoek tot echtscheiding door de echtgenoten.

Een Staatsbelasting van 50 roebel wordt geïnd bij de registratie der echtscheiding.

In geval van betwisting tussen de echtgenoten wordt de echtscheiding naar de rechtbank verzonden.

Artikel 39. — Echtscheiding vóór de organen van de burgerlijke stand.

Echtscheiding gebeurt vóór de organen van de burgerlijke stand, op verzoek van één der echtgenoten, zo de ander :

- wettig voor vermist werd verklaard ;
- wettig voor onbekwaam werd verklaard, wegens geestesziekte of -zwakte ;
- werd veroordeeld wegens misdrijf, met vrijheidsberoving van ten minste drie jaar.

Een Staatsbelasting van 50 kopek is door de echtgenoot eiser verschuldigd, bij de registratie van de echtscheiding. Zo de in vrijheid gestelde echtgenoot, of de voogd van de onbekwame echtgenoot, een betwisting oppert aangaande de kinderen, de verdeling der gemeenschappelijke za-

ken, of het storten van steungeld aan de behoeftige echtgenoot, wordt de echtscheiding naar de rechtbank verzonden.

Artikel 40. — Ogenblik der ontbinding van het huwelijk bij echtscheiding.

Het huwelijk wordt voor ontbonden geacht op het ogenblik der registratie van de echtscheiding in het register van de burgerlijke stand.

Artikel 41. — Behoud of verandering van de naam der echtgenoten bij ontbinding van het huwelijk.

De echtgenoot die van naam veranderde bij het sluiten van het huwelijk mag, na ontbinding van het huwelijk, die andere naam behouden, ofwel, op zijn verzoek tot het orgaan dat het huwelijk ontbond, zijn oorspronkelijke naam terugnemen.

Artikel 42. — Herstel van het huwelijk wanneer de overleden of vermist verklaarde echtgenoot terugkeert.

Wanneer de echtgenoot, die wettig voor overleden werd verklaard, terugkeert, en de betrokken beslissing van de rechtbank is vernietigd, wordt het huwelijk voor hersteld geacht, zo de andere echtgenoot geen nieuw huwelijk heeft aangegaan.

Wanneer één der echtgenoten wettig voor vermist werd verklaard, en zijn huwelijk op die grond werd ontbonden, zo hij terugkeert, en zo de beslissing van de rechtbank op de vermistverklaring vernietigd werd, mag het huwelijk door het orgaan van de burgerlijke stand hersteld worden, op gezamenlijk verzoek der echtgenoten. Het huwelijk mag niet hersteld worden, zo de echtgenoot van degene die vermist verklaard was, een nieuw huwelijk heeft aangegaan.

Hoofdstuk 6. — Nietigheid van het huwelijk.

Artikel 43. — Gronden tot nietigheid van het huwelijk.

Het huwelijk mag voor nietig worden verklaard, bij schennis der bij artikels 15 en 16 van dit Wetboek gestelde vereisten, of bij registratie van een huwelijk zonder de bedoeling een gezin te stichten (fiktief huwelijk).

Het huwelijk mag niet voor fiktief worden verklaard, wanneer zij die het lieten registreren inderdaad een gezin hebben gesticht, vóórdat de zaak door de rechtbank werd behandeld.

Zo de omstandigheden die het sluiten van het huwelijk beletten verdwenen zijn, vóórdat de zaak werd behandeld, dan mag het huwelijk voor geldig worden verklaard van het ogenblik af, waarop die omstandigheden verdwenen zijn.

Artikel 44. — Rechtspleging tot vernietiging van het huwelijk.

De vernietiging van het huwelijk gebeurt in rechte.

Mogen om vernietiging van het huwelijk vragen : de echtgenoten, zij wier rechten door het sluiten van het huwelijk werden geschonden, de organen van voogdij en kuratele en de prokureur.

De organen van voogdij en kuratele moeten betrokken worden in de eis tot vernietiging van het huwelijk, aangegaan door iemand die voor onbekwaam werd verklaard wegens geestesziekte of -zwakte.

Wanneer de gerechtelijke beslissing, die het huwelijk vernietigt, in kracht van gewijsde is getreden, wordt een

afschrift der beslissing door de rechtbank aan het orgaan van de burgerlijke stand gestuurd van de plaats waar het huwelijk geregistreerd werd.

Artikel 45. — Vernietiging van het huwelijk wanneer de echtgenoten niet de wettige leeftijd hebben.

Het huwelijk, aangegaan door een minderjarige die geen verlaging van de wettige leeftijd genoot (artikel 15 van dit Wetboek), mag vernietigd worden in het belang van de echtgenoot die de wettige leeftijd niet bereikt had.

Mogen om vernietiging van het huwelijk vragen, op die grond: de minderjarige echtgenoot, zijn ouders, zijn voogd (kurator), de organen van voogdij en kuratele, en de prokureur.

De organen van voogdij en kuratele moeten in elk geval in de zaak betrokken worden.

Zo de minderjarige echtgenoot de meerderjarigheid heeft bereikt, op het oogenblik waarop de zaak wordt behandeld, mag het huwelijk enkel op zijn verzoek worden vernietigd, of op dit van de prokureur.

Artikel 46. — Gevolgen van de vernietiging van het huwelijk.

Wanneer het huwelijk vernietigd is, wordt het voor nietig geacht van de dag af, waarop het gesloten werd.

Zij die een nietig huwelijk hebben gesloten dragen geen der rechten en plichten van echtgenoten, behalve in de bij leden 4 en 5 van dit artikel voorziene gevallen.

De regels van artikels 116 tot 125 van het Burgerlijk Wetboek der Republiek Rusland gelden voor de zaken, die gemeenschappelijk werden verworven door hen die door het nietig huwelijk verenigd waren.

Heeft één der echtgenoten aan de ander verborgen, dat hij gehuwd was, dan mag de rechtbank, bij het vernietigen van het huwelijk, een steunplicht opleggen, overeenkomstig artikels 25 tot 29 van onderhavig Wetboek, ten bate van de ander. De rechtbank mag ook op de zaken, die gemeenschappelijk werden verworven tot op het oogenblik der vernietiging van het huwelijk, de regels toepassen van artikels 20 tot 22 van onderhavig Wetboek.

De echtgenoot die het bestaan van het huwelijksbeletsel niet kende mag de naam behouden die hij bij de registratie van het huwelijk gekozen had.

De vernietiging van het huwelijk heeft geen invloed op de rechten der uit het huwelijk geboren kinderen.

Derde deel.

HET GEZIN

Hoofdstuk 7. — Afstamming der kinderen.

Artikel 47. — Bron der rechten en plichten van ouders en kinderen.

De wederzijdse rechten en plichten van ouders en kinderen steunen op wettig vastgestelde afstamming.

De afstamming van een uit huwelijk geboren kind is vastgesteld door de registratie van het huwelijk der ouders. De afstamming van een buiten huwelijk geboren kind is vastgesteld door de gezamenlijke verklaring der ouders aan de Staatsorganen van de burgerlijke stand.

Artikel 48. — Gerechtelijk opsporen van vaderschap.

Werd het kind buiten huwelijk geboren, dan mag het vaderschap, bij gebrek aan een gezamenlijke verklaring der ouders, in rechte worden vastgesteld, op verklaring

van één der ouders, van de voogd (kurator), van hem onder wiens hoede het kind zich bevindt, of van het kind zelf, nadat het meerderjarig is geworden.

Om het vaderschap vast te stellen neemt de rechtbank in acht het gezamenlijk leven en het gezamenlijk huishouden van de moeder en de verweerder, vóór de geboorte van het kind, de gezamenlijke opleiding en het onderhoud dat ze aan het kind hebben verschaft, en andere bewijsmiddelen die met zekerheid het vaderschap van de verweerder staven.

Artikel 49. — Vermelding van de ouders in de geboorteregisters.

De met elkaar gehuwde ouders worden als vader en moeder van het kind in het geboorteregister vermeld, op verklaring van één van hen.

Zijn de ouders niet met elkaar gehuwd, dan wordt de moeder van het kind op verklaring van de moeder vermeld, en de vader, op gezamenlijke verklaring van de ouders; ofwel wordt de vader vermeld naar de beslissing van de rechtbank.

Is de moeder overleden, of is haar woonplaats niet te vinden, dan wordt de vader vermeld op verklaring van de vader.

Is de moeder niet gehuwd, en is er geen gezamenlijke verklaring der ouders, noch gerechtelijke beslissing tot staving van het vaderschap, dan wordt de vermelding van de vader in het geboorteregister vervangen door de familienaam van de moeder; de voornaam en de vadersnaam van de vader worden vermeld naar de aanwijzingen van de moeder.

Wie als vader of moeder van het kind wordt vermeld mag de vermelding betwisten een jaar lang, van het oogenblik af waarop hij wist, of diende te weten, dat de vermelding bestond. Zo op dat oogenblik degene die als vader of moeder vermeld staat minderjarig is, dan wordt de termijn van één jaar berekend van het oogenblik af, waarop hij zijn achttiende jaar heeft bereikt.

Artikel 50. — Rechten en plichten der uit niet gehuwde ouders geboren kinderen, wanneer vaderschap vast staat.

Wanneer het vaderschap vaststaat, naar de voorschriften van artikels 47 en 48 van dit Wetboek, dragen de kinderen dezelfde rechten en plichten jegens hun ouders, en dier verwanten, als uit met elkaar gehuwde ouders geboren kinderen.

Artikel 51. — Familienaam, voornaam en vadersnaam van het kind.

De familienaam van het kind wordt bepaald door de familienaam der ouders. Dragen de ouders verschillende namen, dan geeft men de naam van de moeder of van de vader, naar keus der ouders; en gaan deze niet akkoord, op aanwijzing van het orgaan der voogdij en kuratele.

De voornaam van het kind wordt door de ouders samen gekozen. De vadersnaam volgt uit de voornaam van de vader, ofwel, in het bij artikel 49 van dit Wetboek voorziene geval, uit de voornaam van wie als vader is vermeld.

De ontbinding van het huwelijk der ouders brengt geen verandering in de naam der kinderen.

Zo de ouder bij wie het kind verblijft na ontbinding of vernietiging van het huwelijk zijn familienaam aan het kind wenst te geven, dan mag het orgaan der voogdij en kuratele, gelet op het belang van het kind, de naamverandering voor een minderjarige toestaan.

Hoofdstuk 8. — Rechten en plichten der ouders bij het opleiden der kinderen.

Artikel 52. — Plichten der ouders bij het opleiden der kinderen.

De ouders moeten hun kinderen opleiden in de geest van de zedelijke code van de opbouwer van het communisme, zorg dragen voor hun fysieke groei, hun onderwijs en hun voorbereiding tot een maatschappelijk nuttige bedrijvigheid.

De ouders mogen hun rechten niet uitoefenen tegen de belangen der kinderen in.

Artikel 53. — Plichten der ouders bij het verdedigen der rechten en belangen der kinderen.

De verdediging der rechten en belangen der minderjarige kinderen berust bij hun ouders.

De ouders zijn de wettige vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen. Ze nemen de verdediging der rechten en belangen van hun minderjarige kinderen waar, voor alle instellingen, ook de gerechtelijke, zonder bijzondere volmacht.

Artikel 54. — Gelijkheid der rechten en plichten van beide ouders.

De ouders dragen dezelfde rechten en plichten jegens hun kinderen.

De ouders genieten dezelfde rechten, en dragen dezezelfde plichten jegens hun kinderen, ook na ontbinding van het huwelijk.

Al de problemen aangaande de opleiding der kinderen worden door de ouders samen opgelost.

Gaan de ouders niet akkoord, dan wordt het betwiste probleem door de organen van voogdij en kuratele opgelost, met deelneming van de ouders.

Artikel 55. — Verblijfplaats der kinderen, wanneer de ouders niet samen wonen.

Wonen de ouders niet samen, wegens ontbinding van het huwelijk, of om welke reden ook, dan bepalen ze samen bij wie hun minderjarige kinderen verblijven moeten.

Gaan ze niet akkoord, dan wordt de betwisting door de rechtbank beslecht, gelet op het belang der kinderen.

Artikel 56. — Deelneming der niet samen wonende ouders in de opleiding van de kinderen.

De ouder die niet met zijn kinderen woont heeft het recht, ze te bezoeken, en moet deelnemen aan hun opleiding. De ouder bij wie de kinderen wonen mag de ander niet beletten de kinderen te bezoeken, en deel te nemen aan hun opleiding.

De organen van voogdij en kuratele mogen, voor een beperkte tijd, de ouder die niet met zijn kind woont het recht ontzeggen, het te bezoeken, zo die omgang de normale opleiding van het kind in de weg staat en een verderfelijke invloed op hem uitoefent.

Gaan de ouders niet akkoord over de wijze waarop de ouder, die niet met zijn kinderen woont, aan hun opleiding zal deelnemen, dan wordt die wijze door de organen van voogdij en kuratele bepaald, met medezeggenschap van de ouders.

Leggen de ouders zich niet neer bij de beslissing van

het orgaan der voogdij en kuratele, mag dit laatste zich tot de rechtbank richten tot beslechting van het geschil.

Artikel 57. — Recht van grootvader en grootmoeder om hun kleinkinderen te bezoeken.

Grootvader en grootmoeder hebben het recht, hun minderjarige kleinkinderen te bezoeken. Zo de ouders aan grootvader of grootmoeder geen mogelijkheid verschaffen, om hun kleinkinderen te bezoeken, dan mogen de organen van voogdij en kuratele de ouders dwingen, die mogelijkheid te verschaffen op de wijze, welke die organen bepalen, voor zover die omgang de normale opleiding van het kind niet in de weg staat, en geen verderfelijke invloed op hem uitoefent.

Artikel 58. — Bescherming van de rechten der ouders.

Van al wie hun kinderen zonder wettige of gerechtelijke grond bij zich houdt mogen de ouders eisen, dat ze hun teruggegeven worden.

Na behandeling van dergelijke eisen mag de rechtbank het verzoek afwijzen, zo ze tot de overtuiging komt dat het teruggeven van het kind aan zijn ouders in strijd zou zijn met zijn belangen.

Artikel 59. — Ontzetting der ouders uit hun rechten.

De ouders, of één van hen, mogen uit hun rechten ontzet worden, indien blijkt dat ze hun plichten niet vervullen bij het opleiden van hun kinderen, dat ze hun rechten misbruiken, dat ze hun kinderen mishandelen, dat ze een verderfelijke invloed op hen uitoefenen door hun onzedelijk en onmaatschappelijk gedrag, of dat ze verslaafd zijn aan sterke drank of verdovingsmiddelen.

De ontzetting der ouders uit hun rechten wordt enkel door het gerecht uitgesproken.

De zaken omtrent ontzetting der ouders uit hun rechten worden behandeld op aanvraag van Staatsorganismen of maatschappelijke organisaties, van één der ouders, van de voogd (kurator) van het kind, of op vervolging van de prokureur.

De zaken omtrent ontzetting der ouders uit hun rechten worden behandeld met deelneming van de prokureur.

Wanneer de rechtbank een ouder ontzet, beslecht ze tevens de vraag van het door hem verschuldigde steungeld.

Artikel 60. — Gevolgen der ontzetting der ouders uit hun rechten.

De uit hun rechten ontzette ouders verbeuren al de rechten die voortvloeien uit hun verwantschap met het kind, ten aanzien van wie ze ontzet werden, zelfs het recht op steun van zijnentwege.

De ontzetting der ouders uit hun rechten ontlast ze hoege-naamd niet van hun plicht tot steun van hun kinderen.

Zo de ontzette ouder, door een systematisch schenden van de regels der socialistische samenleving, het voor zijn kind onmogelijk maakt om met hem te leven, en zo de preventieve maatregelen en de sociale aktie zonder enig gevolg zijn gebleken, dan mag die ouder uit zijn woonst worden gezet, zonder verschaffing van een andere woonst, overeenkomstig artikel 333 van het Burgerlijk Wetboek der Republiek Rusland.

Artikel 61. — Hoede over de kinderen van hen, die uit hun rechten zijn ontzet.

Worden de ouders uit hun rechten ontzet, dan wordt het kind aan de organen van voogdij en kuratele toevertrouwd.

Artikel 62. — Bezoek der ontzette ouders aan hun kinderen.

Op verzoek der ontzette ouders mogen de organen van voogdij en kuratele hun toestaan, hun kinderen te bezoeken, voor zover de omgang met de ouders op de kinderen geen verderfelijke invloed uitoefent.

Artikel 63. — Herstel der ouders in hun rechten.

De ouders mogen in hun rechten hersteld worden, zo het belang der kinderen dit vergt. Dit hersteel wordt enkel in rechte uitgesproken, op verzoek van de ontzette of van de prokureur.

De ouders mogen in hun rechten niet hersteld worden, zo de kinderen door anderen geadopteerd werden.

Artikel 64. — Hoede over de kinderen, zonder ontzetting der ouders.

De rechtbank mag een beslissing treffen nopens de hoede over het kind, en het aan de organen van voogdij en kuratele toevertrouwen, zonder ontzetting der ouders, zo er een gevaar bestaat om het in handen te laten van hen, bij wie het zich bevindt.

Vervallen de redenen die tot de hoedemaatregel aanleiding gaven, dan mag de rechtbank, op verzoek van de ouders of van de prokureur, en gelet op het belang van het kind, beslissen dat het aan zijn ouders teruggegeven zal worden.

Artikel 65. — Deelneming der organen van voogdij en kuratele aan de behandeling der zaken in verband met het opleiden van kinderen.

Wanneer de rechtbank zaken behandelt in verband met het opleiden van kinderen moeten de organen van voogdij en kuratele tot deelneming geroepen worden.

Artikel 66. — Uitvoering der gerechtelijke beslissingen inzake overdracht van of hoede over kinderen.

De gerechtelijke beslissingen inzake overdracht van of hoede over kinderen, die aan hun ouders of aan anderen ontnomen worden, worden door deurwaarders uitgevoerd, met verplichte deelneming der organen van voogdij en kuratele.

Verhindert de ouder of hij, die de hoede heeft over het kind, de uitvoering van de beslissing, dan dienen de maatregelen getroffen, voorzien bij artikel 405 van het Wetboek Burgerlijke Rechtspleging der Republiek Rusland.

Hoofdstuk 9. — Steunplicht van ouders en kinderen.

Artikel 67. — Plichten der ouders tot onderhoud der kinderen.

De ouders moeten voor het onderhoud zorgen van hun minderjarige kinderen en van hun meerderjarige arbeids- onbekwame kinderen.

Artikel 68. — Bedrag van de door de ouders aan hun minderjarige kinderen verschuldigde steun.

De ouders zijn aan hun minderjarige kinderen steun verschuldigd, als volgt: voor één kind, een vierde van het loon (het inkomen) der ouders; voor twee kinderen, een derde; voor drie of meer, de helft.

Die delen mogen door de rechtbank verlaagd worden, zo de steunplichtige ouder andere minderjarige kinderen heeft die, ten gevolge van de bij dit artikel bepaalde last,

in een minder gunstige materiële toestand zouden verkeren dan de kinderen die de steun genieten; of ook, wanneer de steunplichtige ouder tot de gebrekkigen van groep I of II behoort; of zo de kinderen arbeiden en een voldoende loon ontvangen.

De rechtbank mag het bedrag van de steun verlagen, of van alle betaling ontlasten, wanneer de kinderen helemaal tot last vallen van de Staat of van een maatschappelijke organisatie.

Artikel 69. — Steunplicht ten behoeve van kinderen die door instellingen voor de jeugd zijn opgenomen.

De uitgaven tot onderhoud van kinderen die door instellingen voor de jeugd zijn opgenomen mogen van de ouders gevorderd worden, ten behoeve van die instellingen, naar de bij artikel 68 van dit Wetboek bepaalde verhoudingen. In dat geval worden de bijdragen in het onderhoud der kinderen van ieder der ouders gevorderd, voor zover deze er bij de wet niet van ontlast zijn. De steunplicht, die voordien aan een der ouders (voogd, kurator) was opgelegd, vervalt.

Gelet op de geldelijke toestand der ouders mag de rechtbank ze geheel of gedeeltelijk van het storten van die bijdragen ontlasten.

Artikel 70. — Delen van het loon (het inkomen) die als steungeld afhoudbaar zijn.

Overeenkomstig de Beginselen van het recht der Sovjetunie en der Verenigde Republieken op het huwelijk en het gezin worden de delen van het loon (het inkomen), die als steungeld afhoudbaar zijn, bepaald op de door de Ministerraad der Sovjetunie voorgeschreven wijze.

Artikel 71. — Steunplicht ten behoeve van kinderen, tot beloop van een vast bedrag.

Wanneer de steunplichtige ouder een onregelmatig, veranderlijk loon (inkomen) geniet; of wanneer hij een deel van zijn loon (inkomen) in natura ontvangt; of wanneer het invorderen van het steungeld onmogelijk of moeilijk is wegens het onzeker karakter van het loon (inkomen) van de ouder, mag het steungeld, op verzoek van hem die de bijdrage eist voor het onderhoud der kinderen, tot een vast, maandelijks betaalbaar bedrag worden bepaald.

Dit bedrag wordt bepaald naar het onderstelde loon (inkomen) van de ouder, overeenkomstig artikel 68 van dit Wetboek.

Heeft ieder ouder kinderen, dan wordt de steunplicht van de ene ouder jegens de minder gegoede ouder tot een vast, maandelijks betaalbaar bedrag bepaald, door de rechtbank, gelet op de geldelijke en familiale toestand der ouders, binnen de bij artikel 68 van dit Wetboek voorgeschreven perken.

Artikel 72. — Steunplicht van hen die een bijkomend inkomen genieten, door het uitbaten van een individueel stuk grond.

Geniet de ouder, die steungeld aan zijn minderjarige kinderen betaalt, een bijkomend inkomen door het uitbaten van een individueel stuk grond, dan mag hem een bepaald, maandelijks betaalbaar bedrag worden opgelegd, boven het deel van het loon (het inkomen) dat bij artikel 68 van dit Wetboek is voorgeschreven.

Dit bedrag wordt door de rechtbank bepaald, gelet op het inkomen van de uitbating van het individueel stuk grond dat die ouder toekomt, overeenkomstig artikel 68 van dit Wetboek.

Artikel 73. — Bijdrage der ouders in extra-onkosten.

De ouders die aan hun minderjarige kinderen steungeld betalen mogen gedwongen worden tot bijdrage in extra-onkosten, door uitzonderlijke gebeurtenissen veroorzaakt (erge ziekte, verminking, enz.).

Het beloop van de bijdrage in dergelijke onkosten wordt bepaald door de rechtbank, gelet op de geldelijke en familiale toestand der ouders.

Artikel 74. — Provisioneel storten van steungeld, vóór het behandelen der zaak door de rechtbank.

Bij het vorderen van bijdragen der ouders in het onderhoud der kinderen, wanneer de verweerder vermeld staat als vader of moeder van het kind overeenkomstig artikels 48 en 49 van dit Wetboek, mag de rechtbank of de rechter, alvorens de zaak te behandelen, beslissen dat de verweerder provisioneel, in een zekere mate, de kosten tot onderhoud der kinderen zal moeten dragen.

De provisioneel verschuldigde bedragen mogen bepaald worden naar het veranderlijk karakter van het loon (het inkomen) van de verweerder, of tot een vast bedrag.

Artikel 75. — Wijziging in de steunplicht der ouders voor hun minderjarige kinderen.

Wanneer de bij artikel 68 lid 2 van dit Wetboek voorziene omstandigheden intreden, mag de ouder die steungeld betaalt voor zijn minderjarige kinderen een eis instellen, tot verlaging van het deel van het loon (het inkomen) dat hij voor het onderhoud der kinderen betalen moet. In de bij lid 3 van bedoeld artikel 68 voorziene gevallen mag de steunplichtige ouder een eis instellen tot vermindering of tot ontlasting van de steunplicht.

Wanneer die omstandigheden verdwijnen mag hij, die het steungeld voor de minderjarige kinderen vordert een eis tot betaling instellen, voor het deel van het loon (het inkomen) van de verweerder, zoals bepaald bij artikel 68 lid 1 van dit Wetboek.

Wanneer de geldelijke of familiale toestand verandert van de ouder die steungeld betaalt voor zijn minderjarige kinderen tot beloop van een vast bedrag (artikel 71 van dit Wetboek), mag de rechtbank de steunplicht wijzigen, op verzoek van de betrokkenen.

Artikel 76. — Bedrag van het steungeld voor meerderjarige arbeidsonbekwame kinderen.

Het bedrag van het door de ouders aan hun meerderjarige arbeidsonbekwame kinderen verschuldigd steungeld wordt bepaald door de rechtbank, gelet op de geldelijke en familiale toestand der ouders en der behoeftige kinderen, tot een vaste, maandelijks betaalbare som.

Artikel 77. — Plicht der kinderen om hun ouders bij te staan en zich over hen te bekommeren.

De meerderjarige kinderen moeten hun arbeidsonbekwame ouders bijstaan, en zich over hen bekommeren.

Het bedrag van de deelneming van ieder kind in de bijstand aan hun arbeidsonbekwame en behoeftige ouders wordt bepaald door de rechtbank, gelet op de geldelijke en familiale toestand der ouders en der kinderen, tot een vaste, maandelijks betaalbare som.

Bij het bepalen van die som houdt de rechtbank rekening met al de meerderjarige kinderen van de betrokken ouders, ongeacht of de eis voor al de kinderen werd ingesteld, of slechts voor één of enkelen onder hen.

Artikel 78. — Ontlasting van de kinderen van de plicht, om hun ouders bij te staan.

De kinderen mogen van hun plicht om hun ouders bij te staan ontlast worden wanneer de rechtbank vaststelt dat de ouders hun plichten jegens hun kinderen hebben verzuimd.

Artikel 79. — Wijziging in de steunplicht van de ouders jegens hun meerderjarige kinderen, en van de kinderen jegens de ouders.

Wanneer, nadat de rechtbank het bedrag heeft bepaald dat de ouders voor het onderhoud van hun meerderjarige arbeidsonbekwame en behoeftige kinderen moeten betalen, of de kinderen voor hun arbeidsonbekwame en behoeftige ouders, de geldelijke of familiale toestand der ouders of der kinderen een wijziging ondergaat mag de rechtbank het bedrag van het steungeld wijzigen op verzoek van één onder hen.

Hoofdstuk 10. — Steunplicht der overige leden van de familie

Artikel 80. — Steunplicht van schoonvader en schoonmoeder jegens schoonzons en schoondochters.

De schoonvader en de schoonmoeder moeten hun minderjarige schoonzons en schoondochters bijstaan, die bij hen inwonen voor hun opleiding of hun onderhoud, en die geen ouders hebben, of die van hun ouders geen voldoende steun kunnen bekomen.

Artikel 81. — Steunplicht van schoonzons en schoondochters jegens schoonvader en schoonmoeder.

De schoonzons en schoondochters zijn bijstand verschuldigd aan hun arbeidsonbekwame en behoeftige schoonvader en schoonmoeder, wanneer deze voor hun opleiding of hun onderhoud hebben gezorgd. De rechtbank mag de schoonzons en schoondochters van hun plicht tot bijstand jegens hun schoonvader en schoonmoeder ontlasten, wanneer deze minder dan vijf jaar lang voor hun opleiding of hun onderhoud hebben gezorgd, of wanneer ze hun plicht tot opleiding van hun schoonzons en schoondochters niet naar behoren hebben vervuld.

Artikel 82. — Steunplicht van broers en zusters jegens hun minderjarige broers en zusters, of meerderjarige doch arbeidsonbekwame.

De broers en zusters die over de nodige middelen beschikken moeten hun minderjarige behoeftige broers en zusters bijstaan, wanneer deze geen steun vanwege hun ouders kunnen bekomen. Ze hebben dezelfde plicht jegens hun meerderjarige, arbeidsonbekwame en behoeftige broers en zusters, wanneer deze geen steun kunnen bekomen vanwege hun ouders, echtgenoot of kinderen.

Artikel 83. — Steunplicht van grootvader en grootmoeder jegens kleinkinderen.

De grootvader en de grootmoeder die over de nodige middelen beschikken moeten hun minderjarige behoeftige kleinkinderen bijstaan, wanneer deze geen steun vanwege hun ouders kunnen bekomen. Ze hebben dezelfde plicht jegens hun meerderjarige, arbeidsonbekwame en behoeftige kleinkinderen, wanneer deze geen bijstand kunnen bekomen vanwege hun ouders of hun echtgenoot.

Artikel 84. — Steunplicht van kleinkinderen jegens grootvader en grootmoeder.

De kleinkinderen die over de nodige middelen beschikken moeten hun arbeidsonbekwame en behoeftige grootvader en grootmoeder bijstaan, wanneer deze geen steun kunnen bekomen vanwege hun kinderen of hun echtgenoot.

Artikel 85. — Steunplicht van feitelijke opleiders jegens hun pupillen.

Zij die kinderen opnemen om hun een voortdurende opleiding en onderhoud te bezorgen moeten hun minderjarige pupillen blijven bijstaan, en ook hun meerderjarige, arbeidsonbekwame en behoeftige, wanneer deze geen ouders hebben, of wanneer ze vanwege hun ouders geen steun kunnen bekomen.

De bij dit artikel voorziene plichten gelden niet voor hen, die voor de opleiding van kinderen zorgen in hoedanigheid van voogden (kuratoren).

Artikel 86. — Steunplicht der pupillen jegens hun feitelijke opleiders.

Zij die opgenomen werden met het oog op een voortdurende opleiding en op onderhoud zijn bijstand verschuldigd aan hen, die ze opgeleid hebben, wanneer deze arbeidsonbekwaam en behoeftig zijn, en geen steun kunnen bekomen vanwege hun kinderen of hun echtgenoot.

Artikel 87. — Steunplicht der leden van de familie.

Het bedrag van de steun, die verschuldigd is aan de in dit hoofdstuk genoemde personen, wordt in elk bijzonder geval door de rechtbank bepaald, gelet op de geldelijke en familiale toestand van de steunplichtige en van de eiser, tot een vaste, maandelijks betaalbare som.

Wanneer meerdere personen een ander moeten bijstaan, bepaalt de rechtbank het bedrag der onderscheiden bijdragen tot het vervullen van die verbintenis, gelet op ieders geldelijke en familiale toestand. De rechtbank houdt rekening met al de steunplichtigen, ongeacht of de eis voor allen werd ingesteld, of slechts voor één of enkelen onder hen.

Artikel 88. — Wijziging in de steunplicht.

Wanneer, nadat de rechtbank het bedrag heeft bepaald van de in dit hoofdstuk genoemde personen verschuldigde bijstand, de geldelijke of familiale toestand van de steunplichtige of van de eiser een wijziging ondergaat, mag de rechtbank het bedrag van het steungeld wijzigen op verzoek van één onder hen.

Hoofdstuk 11. — Wijze van betalen of van vorderen van het steungeld.

Artikel 89. — Vrijwillige betaling van het steungeld.

Het steungeld dient vrijwillig, en persoonlijk, betaald door de schuldenaar; of door toedoen van een administratieve dienst op de plaats van zijn arbeid of het innen van zijn pensioen (zijn beurs).

Het vrijwillig betalen van het steungeld ontnemt de schuldeiser het recht niet, om op elk ogenblik een vordering in te stellen.

Artikel 90. — Plicht voor het bestuur van een onderneming, instelling of organisatie, tot het afhouden van steungeld.

Op grond van een schriftelijke verklaring vanwege de

schuldenaar, of van een uitvoerbare titel, moet het bestuur van een onderneming, instelling of organisatie elke maand het steungeld afhouden van het loon (het pensioen, de toelage, de beurs, enz.), en het storten of overdragen, binnen de drie dagen sedert de dag der betaling van het loon (het pensioen, de toelage, de beurs, enz.), aan de in de verklaring of in de uitvoerbare titel aangeduide persoon.

Zo de burger van wie het steungeld wordt afgehouden naar een andere arbeid overgaat, of indien hij van woonplaats verandert, wordt het steungeld afgehouden op grond van een nieuwe verklaring van zijnentwege. In die gevallen mogen de achterstallen, voor de tijd dat het steungeld niet betaald werd, afgehouden worden van het loon van de schuldenaar, op diens verklaring, of in rechte worden gevorderd.

De verklaring omtrent het afhouden van het steungeld, of de wijziging in het bedrag, of de opheffing van het afhouden, blijft in handen van het bestuur der onderneming, instelling of organisatie, op de voor het bewaren van uitvoerbare titels voorgeschreven wijze. De beamte die een verklaring omtrent het afhouden van steungeld laat verloren gaan mag met een boete gestraft worden, zoals bepaald bij artikel 344 van het Wetboek Burgerlijke Rechtspleging der Republiek Rusland.

Artikel 91. — Gevallen waar het afhouden van steungeld niet plaatsvindt.

Het afhouden van steungeld op grond van een verklaring vindt geen plaats, wanneer het totale af te houden bedrag, op grond van een verklaring of van uitvoerbare titels, 50 t.h. van het aan de schuldenaar verschuldigde loon (of gelijkgestelde storting) overschrijdt; of wanneer men van de schuldenaar, op grond van een gerechtelijke beslissing, steungeld vordert voor kinderen van een andere moeder. In die gevallen wordt het vorderen van steungeld in rechte beslist, met bekendmaking aan de schuldenaar en aan hem in wiens voordeel het steungeld wordt afgehouden.

Artikel 92. — Plicht tot mededeling van de verandering van werkplaats van de steunplichtige.

Het bestuur der onderneming, instelling of organisatie die steungeld afhoudt ten behoeve van kinderen, op grond van een gerechtelijke beslissing, moet binnen de drie dagen aan de deurwaarder van de plaats van uitvoering, alsook aan hem die het steungeld ontvangt, mededelen dat de steunplichtige zijn arbeid heeft verlaten, met aanduiding van de nieuwe werk- of woonplaats, zo ze hem bekend zijn.

De steunplichtige moet, binnen dezelfde tijd, aan de deurwaarder de wijziging in zijn werk- of woonplaats mededelen, alsook zijn bijkomend loon (ten gevolge van kumulatie, enz.).

Worden bedoelde inlichtingen niet medegedeeld, zonder geldige reden, dan mag aan de schuldige beambten en burgers een boete worden opgelegd, zoals voorgeschreven bij artikel 364 van het Wetboek Burgerlijke Rechtspleging der Republiek Rusland.

Artikel 93. — Aantekening omtrent vordering van steungeld, in de paspoorten van hen die stelselmatig storting verzuimen.

In de paspoorten van hen die veroordeeld werden wegens stelselmatig verzuim in het storten van steungeld, of die door de organen van binnenlandse zaken werden opgespoord wegens verzuim in het storten van steungeld, brengen de organen van binnenlandse zaken een aante-

kening (inschrijving) aan, dat die personen, krachtens een gerechtelijke beslissing, steungeld verschuldigd zijn.

Artikel 94. — Afhouden van steungeld van het loon van hen die storting verzuimen.

Bij het betalen van het loon (of andere toelage) aan hem wiens paspoort een aantekening (inschrijving) bevat vanwege het orgaan van binnenlandse zaken, dat die persoon, krachtens een gerechtelijke beslissing, steungeld verschuldigd is, moet het bestuur der onderneming, instelling of organisatie, op grond van een uitvoerbare titel, het steungeld afhouden overeenkomstig de aantekening (inschrijving) in het paspoort, op de voor het afhouden op uitvoerbare titels voorgeschreven wijze, en zulks bekend maken aan de deurwaarder van de volksrechtbank van het distrikt (de stad). Is het adres van hem in wiens voordeel het steungeld wordt afgehouden onbekend, dan wordt het afgehouden bedrag in de deposito- en consignatierekening van de volksrechtbank overgedragen. Worden deze plichten niet vervuld, dan mag aan de schuldige beamten een boete worden opgelegd, zoals voorgeschreven bij artikel 394 van het Wetboek Burgerlijke Rechtspleging der Republiek Rusland.

Artikel 95. — Termijnen binnen dewelke eisen tot steungeld mogen worden ingediend en ontvangen.

Wie recht heeft op steungeld mag een eis daartoe in rechte instellen, ongeacht de tijd die verlopen is sedert het ogenblik waarop zijn recht is ontstaan.

Steungeld wordt voor de toekomst toegekend, van het ogenblik af waarop de eis werd ingesteld. Voor het verleden mag steungeld gevorderd worden binnen de perken van drie jaar, zo de rechtbank vaststelt dat vóór het instellen van de eis maatregelen werden getroffen voor het ontvangen van steungeld, doch dat de schuldenaar de uitvoering daarvan heeft verzuimd; of ook, in de bij artikel 90 lid 2 van dit Wetboek voorziene gevallen.

Artikel 96. — Beperking der achterstallen en ontlasting van de betaling.

Het vorderen van steungeld voor het verleden, op grond van een uitvoerbare titel, is beperkt tot de drie jaar die het voorleggen van de titel voorafgaan.

Wanneer het afhouden op grond van de titel niet plaatsvond, omdat de schuldenaar zoek was, dan moet de vordering zich over de hele voorafgaande tijd uitstrekken, ongeacht de termijn van drie jaar.

De achterstallen worden berekend gelet op het netto-loon (inkomen) dat de schuldenaar ontving gedurende de tijd, waar de vordering niet plaatsvond.

Heeft de schuldenaar gedurende die tijd niet gewerkt, of worden er geen bewijsstukken voorgelegd tot staving van zijn loon (inkomen), dan worden de achterstallen berekend gelet op het loon (inkomen) dat hij ontvangt op het ogenblik van de vordering van het steungeld.

Ingeval van betwisting van het door de deurwaarder berekende bedrag der achterstallen, mogen de schuldeiser of de schuldenaar de raming van de deurwaarder bestrijden op de wijze, zoals voorgeschreven bij artikel 428 van het Wetboek Burgerlijke Rechtspleging der Republiek Rusland.

De ontlasting van alle betaling of de vermindering der achterstallen mogen enkel in rechte worden verkregen.

Op aanvraag van de schuldenaar mag de rechtbank hem geheel of gedeeltelijk van de betaling der achterstallen ontlasten, zo ze vaststelt dat het niet betalen van het steungeld te wijten is aan een ziekte van de schuldenaar, of aan andere gegronde redenen, en dat zijn geldelijke en

familiale toestand het hem onmogelijk maakt, de achterstand in te halen.

Artikel 97. — Niet-ontvankelijkheid van schuldvergelijking of van terugbetaling inzake steungeld.

Het verschuldigde steungeld mag niet in schuldvergelijking komen met een eis in tegenovergestelde zin vanwege de schuldenaar.

Het betaalde steungeld mag niet worden terugbetaald, behalve wanneer de teniet gedane beslissing van de rechtbank op verkeerde door de eiser verstrekte inlichtingen steunde, of op valse, door hem voorgestelde documenten.

Hoofdstuk 12. — Adoptie.

Artikel 98. — Kinderen die men adopteren mag.

Enkel minderjarige kinderen mogen geadopteerd worden, en in hun eigen belang.

Adoptie wordt uitgesproken door het uitvoerend comité van de Sovjet van het distrikt (de stad) der afgevaardigden der arbeiders, op verzoek van hem die wenst te adopteren, op de woonplaats van de adoptant of van de geadopteerde.

Adoptie treedt in werking op het ogenblik waarop het uitvoerend comité zijn beslissing treft.

Artikel 99. — Burgers die adopteren mogen.

Mogen adopteren: de meerderjarige burgers, behalve die welke uit hun oudersrechten werden ontzet, of die wettig voor onbekwaam werden verklaard, of gedeeltelijk onbekwaam.

Artikel 100. — Instemming der ouders van het kind.

Adoptie vereist de instemming der niet ontzette ouders van het kind.

De instemming der ouders is niet vereist, wanneer ze wettig voor onbekwaam of vermist werden verklaard.

De ouders mogen hun instemming geven voor de adoptie van hun kind door één of meer bepaalde personen, of instemmen met de adoptie en de keus van de adoptant aan de organen van voogdij en kuratele overlaten.

De instemming der ouders moet schriftelijk gegeven worden.

De ouders mogen de door hen gegeven instemming intrekken, zolang de adoptie niet uitgesproken is.

Artikel 101. — Adoptie buiten instemming der ouders.

Wanneer de ouders de opleiding van hun kind verzuimen, mag de adoptie uitzonderlijk buiten hun instemming gebeuren, indien vaststaat dat ze meer dan één jaar lang niet met hun kind hebben gewoond, en dat ze, de aanmaningen der organen van voogdij en kuratele ten spijt, niet deelgenomen hebben aan zijn opleiding of zijn onderhoud, en dat ze voor hem niet de minste zorg hebben gedragen.

Artikel 102. — Adoptie van kinderen onder voogdij (kuratele) of in Staatsinstellingen voor de jeugd.

Adoptie van kinderen onder voogdij (kuratele) vereist, gelet op de afwezigheid der ouders, de schriftelijke instemming van de voogd (kurator); en adoptie van kinderen die zich in Staatsinstellingen voor de jeugd bevinden, de instemming van het bestuur der instelling.

Wanneer het kind in de instelling opgenomen wordt, mag het bestuur aan de ouders zijn instemming met een toekomstige adoptie bekend maken.

Artikel 103. — Toestemming van de geadopteerde.

Adoptie vereist de toestemming van de geadopteerde, wanneer deze de leeftijd van tien jaar heeft bereikt.

Leefde het kind in het gezin van de adoptant vóór het neerleggen der verklaring omtrent de adoptie, en beschouwde het de adoptant als zijn ouder, dan mag de adoptie uitzonderlijk gebeuren zonder de toestemming van het kind te vragen.

Het kind geeft zijn toestemming aan de organen van voogdij en kuratele.

Artikel 104. — Instemming van de echtgenoot van de adoptant.

Adoptie door een gehuwde persoon vereist, wanneer het kind niet door de beide echtgenoten geadopteerd wordt, de instemming van de echtgenoot van de adoptant.

De instemming van de echtgenoot is niet vereist, wanneer deze wettig voor onbekwaam werd verklaard, of wanneer de echtgenoten een einde hebben gesteld aan de familiebetrekkingen, gedurende meer dan één jaar niet samen hebben gewoond, of wanneer de woonplaats van de echtgenoot van de adoptant onbekend is.

Artikel 105. — Verandering van de naam, de voornaam, de vadersnaam van de geadopteerde.

Bij het uitspreken van de adoptie wordt aan de geadopteerde, op verzoek van de adoptant, de familienaam van de adoptant toegekend, en een vadersnaam naar de de voornaam van de adoptant. Bij adoptie van een vrouw worden de inlichtingen omtrent de vader vermeld zoals voorgeschreven bij artikel 49 van dit Wetboek, behalve wanneer de vader van het kind zich zijn rechten en plichten jegens het kind voorbehoudt. Op verzoek van de adoptant mag zelfs de voornaam van het kind veranderd worden.

Het toekennen van de familienaam en van de vadersnaam, alsook de verandering van voornaam van de geadopteerde, die de leeftijd van tien jaar heeft bereikt, mogen niet buiten zijn toestemming gebeuren, behalve in de bij artikel 103 lid 2 van dit Wetboek voorziene gevallen.

Het toekennen van de familienaam en de vadersnaam, alsook de verandering van voornaam van de geadopteerde, worden in de adoptiebeslissing vermeld.

Artikel 106. — Vereisten voor het inschrijven der adoptanten als ouders van de geadopteerde.

Op verzoek der adoptanten mogen deze in het geboorteregister worden ingeschreven als ouders van de geadopteerde.

Heeft de geadopteerde de leeftijd van tien jaar bereikt, dan vereist die inschrijving zijn toestemming, behalve in de bij artikel 103 lid 2 van dit Wetboek voorziene gevallen.

Die inschrijving wordt in de adoptiebeslissing vermeld.

Artikel 107. — Registratie der adoptie.

De adoptie dient geregistreerd door de organen van de burgerlijke stand van de plaats waar de adoptiebeslissing wordt uitgesproken.

De organen van voogdij en kuratele van de plaats der uitspraak moeten, binnen de maand, een afschrift van de beslissing van het uitvoerend comité aan de organen van de burgerlijke stand ter registratie opsturen.

Artikel 108. — Gelijikstelling der geadopteerden met de verwanten van de adoptant, en behoud der rechten en plichten jegens één der ouders.

De geadopteerden en hun afstammelingen, in hun betrekkingen met de adoptanten en hun verwanten, en de adoptanten en hun verwanten, in hun betrekkingen met de geadopteerden en hun afstammelingen, worden gelijkgesteld met bloedverwanten wat betreft persoonlijke en zakelijke rechten en plichten.

De geadopteerden verbeuren hun persoonlijke en zakelijke rechten, en worden ontlast van hun plichten, jegens hun ouders en dier verwanten.

Wanneer het kind door één persoon geadopteerd wordt, mogen die rechten en plichten gehandhaafd blijven op verzoek van de moeder, zo de adoptant een man is, of van de vader, zo de adoptant een vrouw is.

Is één der ouders overleden, dan mogen de rechten en plichten jegens de verwanten van de overledene gehandhaafd blijven, op verzoek van de ouders van de overledene (grootvader en grootmoeder van het kind), indien de adoptant er zich niet tegen verzet.

De handhaving der rechten en plichten jegens één der ouders, of de verwanten van de overledene, dient vermeld in de adoptiebeslissing.

Artikel 109. — Handhaving van het recht op pensioen of toelage in geval van overlijden der ouders.

De minderjarigen die op het ogenblik der adoptie recht zouden hebben op een pensioen of een toelage vanwege Staatsorganismen of maatschappelijke organisaties, wegens het verlies van de kostwinner, behouden dit recht na de adoptie.

Artikel 110. — Waarborg van het geheim der adoptie.

Het geheim der adoptie wordt bij de wet gewaarborgd.

Tot waarborg van het geheim der adoptie mag, op verzoek van de adoptant, de geboorteplaats van de geadopteerde gewijzigd worden, en zelfs, in uitzonderlijke gevallen, de geboortedag, doch met niet meer dan zes maand. De wijziging van de geboorteplaats en -dag moet in de adoptiebeslissing vermeld staan.

Het is verboden, buiten instemming der adoptanten, en na hun dood, buiten instemming der organen van voogdij en kuratele, om 't even welke inlichting nopens de adoptie te verstrekken, of uittreksels uit het register van de burgerlijke stand uit te reiken, waaruit zou blijken dat de adoptanten niet de bloedouders van de geadopteerde zijn.

Wie het geheim der adoptie schendt, tegen de wil van de adoptant in, mag in de wettige vorm ter verantwoording worden gedaagd.

Artikel 111. — Wijze van vernietiging of van herroeping der adoptie.

Adoptie mag enkel in rechte vernietigd of herroepen worden.

De eisen tot vernietiging of herroeping der adoptie worden door de adoptanten ingesteld, behalve in de bij artikel 114 van dit Wetboek voorziene gevallen.

Artikel 112. — Gronden tot en gevolgen van vernietiging der adoptie.

Adoptie mag vernietigd worden wanneer de rechtbank vaststelt dat de beslissing op valse dokumenten steunde; of wanneer de adoptant uit zijn ouderlijke rechten is ontzet, of wettig voor onbekwaam of gedeeltelijk onbekwaam werd verklaard; of bij fiktieve adoptie.

Eenieder wiens rechten door de adoptie geschonden zijn, alsook de organen van voogdij en kuratele, en de prokureur, mogen de adoptie laten vernietigen.

De vernietigde adoptie wordt voor nietig geacht sedert het ogenblik waarop de adoptiebeslissing werd uitgesproken. In dat geval ontstaan er tussen de adoptant, zijn verwanten en de geadopteerde geen rechten en plichten der adoptie.

Wanneer de adoptie vernietigd wordt, worden de rechten en plichten van het kind jegens zijn ouders en dier verwanten hersteld.

Op bevel der rechtbank wordt het kind aan zijn ouders teruggegeven; of indien zulks het belang van het kind niet beantwoordt, aan de organen van voogdij en kuratele.

Artikel 113. — Gronden tot herroeping der adoptie, en ogenblik van ontbinding der adoptie.

Adoptie mag herroepen worden, wanneer het belang van het kind dit vergt; en ook, wanneer de adoptie gebeurde met schending der vereisten der artikels 100, 103 en 104 van dit Wetboek, behoudens een strijdig belang van de geadopteerde.

De adoptie is ontbonden op het ogenblik waarop de beslissing van de rechtbank, tot herroeping der adoptie, in kracht van gewijsde is getreden.

Artikel 114. — Herroeping der adoptie op verzoek der ouders.

De buiten instemming der ouders, waar die vereist was, gebeurde adoptie mag door de rechtbank, op verzoek der ouders, herroepen worden, zo de rechtbank vaststelt dat het teruggeven van het kind aan zijn ouders zijn belangen beantwoordt.

Herroeping der adoptie op verzoek der ouders vereist de instemming van de geadopteerde, wanneer hij de leeftijd van tien jaar heeft bereikt.

Wanneer de ouders niet weten, wie hun kind geadopteerd heeft, wordt het verzoek tot herroeping der adoptie aan de organen van voogdij en kuratele voorgelegd van de plaats waar de adoptie werd uitgesproken.

Het voorleggen van het verzoek wordt aan de adoptant bekend gemaakt. Hij mag tussenkomen in de behandeling der zaak door de rechtbank.

Artikel 115. — Herroeping der adoptie op verzoek van het orgaan van voogdij en kuratele, of van de prokureur.

In de bij artikel 113 voorziene gevallen mag de eis tot herroeping der adoptie ingesteld worden door het orgaan van voogdij en kuratele, of door de prokureur, om 't even wanneer.

De Staatsorganismen en de maatschappelijke organisaties, alsook de individuele burgers, die menen dat de adoptie voor herroeping vatbaar is, maken dit bekend aan het orgaan van voogdij en kuratele, of aan de prokureur; deze beslissen dan over het instellen van de eis.

Artikel 116. — Niet-ontvankelijkheid van de herroeping der adoptie nadat de geadopteerde meerderjarig is geworden.

De herroeping der adoptie is niet meer ontvankelijk, wanneer de geadopteerde meerderjarig is op het ogenblik van het instellen van de eis, behalve indien ze de wederzijdse instemming geniet van de ouders, de adoptanten en de geadopteerde zelf.

Artikel 117. — Gevolgen van de herroeping der adoptie.

Wanneer de adoptie door de rechtbank herroepen wordt, gaan de wederzijdse rechten en plichten van de geadop-

teerde, de adoptant en de verwanten van de adoptant, teniet. Niettemin mag de rechtbank de voormalige adoptant een steunplicht opleggen jegens het kind.

Wanneer de adoptie herroepen is, worden de wederzijdse rechten en plichten van het kind, zijn ouders en verwanten van meet af aan hersteld.

Bij het uitspreken van de herroeping der adoptie beslist de rechtbank, gelet op het belang van het kind, of het aan zijn ouders zal worden teruggegeven, dan wel toevertrouwd aan de organen van voogdij en kuratele. De rechtbank beslist verder of het kind de voornaam, de vadersnaam en de familienaam zal behouden, die het bij de adoptie werden toegekend. De rechtbank houdt rekening met de verlangens van het kind, wanneer dit de leeftijd van tien jaar heeft bereikt.

Artikel 118. — Plicht van de rechtbank om de organen van voogdij en kuratele in te lichten inzake vernietiging of herroeping der adoptie.

Wanneer de beslissing der rechtbank, nopens vernietiging of herroeping der adoptie, in kracht van gewijsde is getreden, stuurt de rechtbank een afschrift der beslissing aan het uitvoerend comité van de Sovjet van het distrikt (de stad) der afgevaardigden der arbeiders, dat de adoptie had uitgesproken, en aan de organen van de burgerlijke stand bij wie de adoptie geregistreerd werd.

Hoofdstuk 13. — Voogdij en kuratele.

Artikel 119. — Doeleinden der voogdij en der kuratele.

Voogdij en kuratele zijn ingesteld tot opleiding der minderjarige kinderen, die aan zichzelf zijn overgelaten door het overlijden, de ontzetting, de ziekte van hun ouders, of om welke reden ook; en verder, voor de bescherming der persoonlijke en zakelijke belangen van die kinderen.

Voogdij en kuratele zijn ook nog ingesteld tot bescherming der rechten en belangen van meerderjarigen, die door hun gezondheidstoestand verhinderd zijn om zelf hun rechten uit te oefenen en hun plichten te vervullen.

Artikel 120. — Organen van voogdij en kuratele.

Organen van voogdij en kuratele zijn de uitvoerende comité's der Sovjets van het distrikt (de stad), de burcht of het dorp der afgevaardigden der arbeiders.

Voogdij en kuratele worden ingericht door het comité van de woonplaats van hem, die onder voogdij of kuratele wordt gesteld, of van de woonplaats van de voogd (kurator).

De uitvoering van de voogdij en de kuratele is toevertrouwd, voor de minderjarigen, aan de afdeling volks-onderwijs; voor hen die gerechtelijk voor onbekwaam of gedeeltelijk onbekwaam werden verklaard, aan de afdeling gezondheid; en voor de bekwamen, onder kuratele gesteld om gezondheidsredenen, aan de afdeling maatschappelijke zekerheid.

Artikel 121. — Voor wie de voogdij en de kuratele ingesteld zijn.

De voogdij is ingesteld voor kinderen beneden vijftien jaar, en voor die welke gerechtelijk voor onbekwaam werden verklaard wegens geestesziekte of -zwakte (artikel 15 van het Burgerlijk Wetboek der Republiek Rusland).

De kuratele is ingesteld voor minderjarigen van vijftien tot achttien jaar.

De kuratele is ingesteld voor meerderjarigen, die door

hun gezondheidstoestand verhinderd zijn om zelf hun rechten uit te oefenen en hun plichten te vervullen; en voor hen wier bekwaamheid in rechte werd beperkt wegens misbruik van sterke drank of verdovingsmiddelen (artikel 16 van het Burgerlijk Wetboek der Republiek Rusland).

Artikel 122. — Plichten der organen van voogdij en kuratele voor de tijdelijke hoede over voor voogdij of kuratele bestemde minderjarigen.

De instellingen en de personen die aan zichzelf overgelaten kinderen kennen moeten dit dadelijk bekend maken aan de organen van voogdij en kuratele van de werkelijke woonplaats der voor voogdij of kuratele bestemde kinderen.

Wanneer ze bericht krijgen nopens aan zichzelf overgelaten kinderen, moeten de organen van voogdij en kuratele dadelijk een onderzoek instellen; en zo de feiten vaststaan, moeten ze een tijdelijke hoede over die minderjarigen inrichten, totdat een voogdij of een kuratele wordt geopend.

Artikel 123. — Opening van een voogdij of een kuratele voor minderjarigen, wier opleiding door hun ouders wordt verzuimd.

Wanneer het kind niet bij zijn ouders woont, en wanneer zijn ouders zijn opleiding verzuimen, wordt een voogdij of een kuratele geopend. In zulk geval mogen de organen van voogdij en kuratele in rechte de ontzetting vragen van de ouders.

Artikel 124. — Plicht van de rechtbank om de organen van voogdij en kuratele in te lichten over de noodzakelijkheid om een voogdij of een kuratele te openen.

Binnen de drie dagen nadat het vonnis, waarbij iemand onbekwaam of gedeeltelijk onbekwaam werd verklaard, in kracht van gewijsde is getreden, moet de rechtbank dit bekend maken aan het orgaan van voogdij en kuratele van de woonplaats van de betrokkene, ten einde een voogdij of een kuratele te openen.

Artikel 125. — Opening van een kuratele voor meerderjarigen, op hun verzoek.

Voor meerderjarigen en bekwaamen, die door hun gezondheidstoestand verhinderd zijn om zelf hun rechten uit te oefenen en hun plichten te vervullen, mag de kuratele enkel op hun eigen verzoek geopend worden.

Artikel 126. — Benoeming van een voogd of een kurator.

Voor het vervullen van de plichten der voogdij of der kuratele benoemen de organen van voogdij en kuratele een voogd of kurator.

De voogd of de kurator mag enkel met zijn instemming worden benoemd.

De voogd of de kurator moet benoemd worden binnen de maand nadat de organen van voogdij of kuratele werden ingelicht over de noodzakelijkheid, om een voogdij of een kuratele te openen.

Mogen niet tot voogd of kurator worden benoemd: zij die de leeftijd van achttien jaar niet bereikt hebben, ontzette ouders, en zij die in rechte voor onbekwaam werden verklaard, of gedeeltelijk onbekwaam.

Bij de keus van een voogd of een kurator moet men in aanmerking nemen: zijn persoonlijke gaven, zijn bekwaamheid tot het vervullen der plichten van voogd of kurator, de betrekkingen die tussen hem en de pupil

zouden bestaan, en ook, zo mogelijk, de wensen van de pupil.

De kurator van de meerderjarige, die door zijn gezondheidstoestand verhinderd is om zelf zijn rechten uit te oefenen en zijn plichten te vervullen, mag enkel met instemming van de pupil gekozen worden.

De plichten der voogdij en der kuratele geven geen aanleiding tot vergoeding.

Artikel 127. — Voogdij en kuratele over hen, die in Staatsinstellingen of maatschappelijke organisaties zijn opgenomen.

Voor minderjarigen die helemaal in instellingen voor de jeugd zijn opgeleid, en voor meerderjarigen die een voogdij of een kuratele behoeven, en die zich in overeenkomstige instellingen bevinden, wordt er geen voogd of kurator gekozen. De plichten der voogden en der kuratoren worden in dit geval vervuld door het bestuur van de instelling.

Voor de bescherming der geldelijke belangen van die personen (het vorderen van een pensioen, het beheer der zaken, enz.) mag desnoods een zakenvoogd worden benoemd.

Artikel 128. — Voogdij voor zaken die zich niet ter woonplaats van de pupil bevinden.

Wanneer hij, voor wie een voogdij of een kuratele geopend is, zaken bezit in een andere plaats, wordt de bescherming van die zaken toevertrouwd aan het orgaan van voogdij en kuratele van de plaats waar de zaken zich bevinden. Zo nodig mag dit orgaan een zakenvoogd benoemen.

Artikel 129. — Plichten der voogden en kuratoren bij de opleiding der minderjarigen, en voor de verdediging van hun rechten en belangen.

De voogden en kuratoren der minderjarigen moeten hun pupillen opleiden in de geest van de zedelijke code van de opbouwer van het kommunisme, zorg dragen voor zijn fysieke groei, zijn onderwijs en zijn voorbereiding tot een maatschappelijk nuttige bedrijvigheid. Ze moeten hun rechten en belangen verdedigen.

Voogden en kuratoren moeten met hun minderjarige pupillen samenwonen.

In bijzondere gevallen mogen de organen van voogdij en kuratele aan de kurator toestaan, dat hij niet met zijn pupil samenwoont, wanneer deze zestien jaar oud is, voor zover een aparte woning de opleiding van de pupil, en de bescherming van diens rechten en belangen, geen schade kan berokkenen.

Bij elke verandering van woonplaats moeten de voogden en kuratoren de organen van voogdij en kuratele daarvan op de hoogte houden.

Artikel 130. — Recht der voogden en kuratoren tot teruggave der kinderen door hen, die ze wederrechtelijk bij zich houden.

Voogden en kuratoren mogen eisen dat de kinderen, die onder hun voogdij of kuratele staan, hun worden teruggegeven door hen, die ze bij zich houden zonder wettige grond.

Artikel 131. — Plichten der voogden en kuratoren tot bescherming van de persoon en de gezondheid, van hun meerderjarige pupillen, en tot verdediging van hun rechten en belangen.

Voogden en kuratoren moeten zorg dragen voor het onderhoud der meerderjarigen die onder hun voogdij of

kuratele staan, voor het verschaffen van alle nodige levensvoorwaarden, voor hun verzorging en behandeling; ze moeten hun rechten en belangen verdedigen.

De voogden der geesteszwakken moeten bovendien aan hun pupillen een voortdurend geneeskundig toezicht verzekeren. Geneest de pupil, dan moet de voogd een verzoek aan de rechtbank voorleggen, opdat de pupil bekwaam wordt verklaard en de voogdij een einde neemt.

De bij dit artikel beschreven plichten gelden niet voor de kuratoren van hen, wier bekwaamheid in rechte werd beperkt, om reden van misbruik van sterke drank of van verdovingsmiddelen.

Artikel 132. — Burgerrechtelijke plichten van voogden en kuratoren.

De voogden zijn de wettige vertegenwoordigers van hun pupillen. Ze verrichten uit naam en in het belang der pupillen alle nodige rechtshandelingen.

De kuratoren verlenen hun medewerking aan de pupil bij het persoonlijk uitoefenen van zijn rechten en vervullen van zijn plichten. Ze beschermen hem tegen misbruiken vanwege derden.

De kuratoren van minderjarigen tussen vijftien en achttien jaar geven hun instemming tot het verrichten der rechtshandelingen welke minderjarigen, krachtens de wet, niet alleen mogen verrichten.

De kuratoren der personen met beperkte bekwaamheid geven hun instemming tot het ontvangen, door die personen, van de hun verschuldigde betalingen, tot het beheer der door hen ontvangen gelden en der overige zaken van de pupil, overeenkomstig artikel 16, lid 2 van het Burgerlijk Wetboek der Republiek Rusland.

Artikel 133. — Rechtshandelingen welke voogd en kurator niet mogen verrichten, en rechtshandelingen waarvoor de voorafgaande toelating der organen van voogdij en kuratele vereist is.

De voogd en de kurator, hun echtgenoten en naaste verwanten mogen met de pupil geen kontrakt sluiten. Ze mogen evenmin hun pupil vertegenwoordigen bij het verrichten van rechtshandelingen of het voeren van rechtsgedingen tussen de pupil en de echtgenote van de voogd of kurator, en hun naaste verwanten.

Het sluiten van een schenking, namens de pupil, is verboden.

Zonder de voorafgaande toelating der organen van voogdij en kuratele mag de voogd, namens de pupil, enkel de handelingen van het dagelijkse leven verrichten. De kurator mag enkel voor diezelfde handelingen zijn instemming geven.

Meer bepaald: de voorafgaande toelating der organen van voogdij en kuratele is vereist voor de handelingen die aan notariële authenticatie zijn onderworpen, voor het verwerpen van rechten van de pupil, voor de verdeling, voor ruil van woonst, voor daden van beschikking.

De organen van voogdij en kuratele mogen, zo de bescherming van de belangen van de pupil dit vergt, het recht beperken van één der ouders, of van de voogd, tot beheer van het spaargeld van de pupil.

De regels van dit artikel gelden zelfs voor de handelingen verricht door de ouders (de adoptanten), in hoedanigheid van voogden (kuratoren) van hun minderjarige kinderen.

Artikel 134. — Onderhoud der pupillen, en beschikking over hun dagelijks inkomen en hun zaken.

Voogden en kuratoren moeten hun pupillen niet onderhouden.

De aan hun pupillen als pensioen, toelage, steungeld of ander dagelijks inkomen verschuldigde bedragen worden ter beschikking gesteld van de voogd of kurator, en worden door hen aan het onderhoud der pupillen besteed.

Volstaan die bedragen niet om al de nodige onkosten te dekken, dan mogen ze aangevuld worden met de overige zaken van de pupil, met inachtneming van de bij artikel 133 van dit Wetboek voorgeschreven regels.

Bij gebrek aan voldoende middelen tot onderhoud van de pupil, kennen de organen van voogdij en kuratele een uitkering toe.

Pupillen van vijftien tot achttien jaar ontvangen hun loon of toelage zelf, en beschikken erover. Ze verrichten de dagelijkse kleine handelingen, en oefenen zelf hun auteurs- of uitvindersrechten uit. Zo daartoe aanleiding bestaat mogen de organen van voogdij en kuratele, op eigen initiatief of op verzoek van maatschappelijke organisaties, of van andere betrokken personen, het beschikkingsrecht van de minderjarige van vijftien tot achttien jaar, over zijn loon of toelage, beperken of afschaffen.

Slechts met instemming van de pupil mag de kurator de bedragen uitgeven welke aan de meerderjarige verschuldigd zijn, die om gezondheidsredenen onder kuratele staat.

De wijze om de zaken van de pupil te beheren, de vereisten en de rechtspleging om die zaken te behouden en te vervreemden, alsook de vorm van de rekening der voogden en kuratoren voor het beheer en het behoud der zaken der pupillen worden geregeld door het Ministerie Onderwijs der Republiek Rusland en het Ministerie Gezondheid der Republiek Rusland, met de goedkeuring van het Ministerie der Financien der Republiek Rusland.

Artikel 135. — Verdediging der rechten der pupillen door voogden en kuratoren.

Voogden en kuratoren verdedigen de rechten en belangen der pupillen vóór alle instellingen, daarin begrepen de gerechtelijke, zonder bijzondere volmacht.

Artikel 136. — Toezicht op voogden en kuratoren.

Toezicht op voogden en kuratoren wordt uitgeoefend door de organen van voogdij en kuratele van de woonplaats der pupillen. Het optreden der voogden en kuratoren mag bij die organen aangeklaagd worden door om 't even wie, ook door de pupil zelf.

Artikel 137. — Ontlasting der voogden en kuratoren van het vervullen van hun plichten.

De organen van voogdij en kuratele ontlasten voogden en kuratoren van het vervullen van hun plichten wanneer de kinderen aan hun ouders ter opleiding worden teruggegeven, wanneer de kinderen geadopteerd worden, of wanneer de pupillen aan Staatsorganismen of aan maatschappelijke instellingen worden toevertrouwd (artikel 127 van dit Wetboek).

Voogden en kuratoren mogen ook van het vervullen van hun plichten ontlast worden op hun eigen verzoek, wanneer de organen van voogdij en kuratele dit gegrond achten (ziekte van de voogd of kurator, wijziging in hun gelidelijke toestand, gebrek aan het nodige contact met de pupil, enz.).

De kurator van de meerderjarige, die om gezondheidsredenen onder kuratele staat, kan enkel op verzoek van zijn pupil ontlast worden.

Artikel 138. — Ontzetting der voogden en kuratoren wanneer ze hun plichten niet naar behoren vervullen.

Wanneer de voogd of kurator de hem opgelegde plichten niet naar behoren vervult, ontzet het orgaan van voogdij

en kuratele de voogd of kurator uit het vervullen van die plichten.

Wanneer de voogd (of kurator) de voogdij (de kuratele) uit baatzucht waarneemt, of wanneer hij de pupil zonder toezicht laat, en zonder de nodige hulp, moeten de organen van voogdij en kuratele aan de prokureur de nodige materialen ter hand stellen, opdat deze zou beslissen of de schuldlige ter verantwoording zal worden gedaagd, in de wettige vorm.

Artikel 139. — Einde der voogdij en der kuratele.

Wanneer de pupil de leeftijd van vijftien jaar bereikt houdt de voogdij op; doch hij, die de plichten der voogdij waarnam, wordt tot kurator van de minderjarige, zonder bijzondere beslissing.

Wanneer de pupil de leeftijd van achttien jaar bereikt houdt de kuratele op, zonder bijzondere beslissing.

De kuratele houdt eveneens op wanneer de minderjarige in het huwelijk treedt, dank zij een verlaging van de huwelijksgerechtigde leeftijd door het uitvoerend comité van de Sovjet van het distrikt (de stad) der afgevaardigden der arbeiders, overeenkomstig artikel 15 van dit Wetboek.

Vierde deel.

AKTES VAN DE BURGERLIJKE STAND

Hoofdstuk 14. — Algemeen.

Artikel 140. — Registratie der aktes van de burgerlijke stand.

De registratie der aktes van de burgerlijke stand is ingesteld zowel in het belang van de Staat en de samenleving, als ter bescherming der persoonlijke en zakelijke rechten der burgers.

De geboorte, het huwelijk, de echtscheiding, de adoptie, het vaderschap, de verandering van voornaam, vadersnaam en familienaam, het overlijden, geven aanleiding tot registratie bij de Staatsorganen van de burgerlijke stand.

Artikel 141. — Organen die de aktes van de burgerlijke stand registreren.

In de steden en distriktcentra worden de aktes van de burgerlijke stand geregistreerd door de afdeling (dienst) burgerlijke stand der uitvoerende comité's van het distrikt (de stad) van de Sovjets der afgevaardigden der arbeiders; en in de burchten en dorpen, door de uitvoerende comité's van de burcht of het dorp van de Sovjets der afgevaardigden der arbeiders.

Artikel 142. — Bevoegdheid der organen die de aktes van de burgerlijke stand registreren.

De afdelingen (diensten) burgerlijke stand der uitvoerende comité's van het distrikt (de stad) van de Sovjets der afgevaardigden registreren de geboorten, huwelijken, echtscheidingen, adopties, vaderschappen, veranderingen van voornaam, vadersnaam en familienaam, overlijdens. Ze verbeteren, wijzigen en vernietigen de registratie van aktes van de burgerlijke stand, herstellen verloren inschrijvingen, bewaren de registers der aktes en verlenen attesten.

De uitvoerende comité's der Sovjets van burchten en dorpen der afgevaardigden der arbeiders registreren geboorten, huwelijken, echtscheidingen, vaderschappen, overlijdens.

Artikel 143. — Registers der aktes. Regels voor het registreren der aktes van de burgerlijke stand.

De grondregelen over de wijze om registraties van aktes van de burgerlijke stand te wijzigen en te herstellen, de vorm der registers en de vorm der attesten, de rechtspleging en de termijnen voor het bewaren der registers overeenkomstig de Beginselen van het recht der Sovjetunie en der Verenigde Republieken op het huwelijk en het gezin, worden bepaald door de Ministerraad der Sovjetunie.

De wijze van registreren van aktes van de burgerlijke stand wordt bepaald door Instructies, door de Ministerraad der Republiek Rusland bekrachtigd.

Artikel 144. — Wijze van registreren van aktes van de burgerlijke stand.

Om aktes van de burgerlijke stand te laten registreren dienen dokumenten voorgelegd tot staving der te registreren feiten, alsook dokumenten tot staving der identiteit der verklarende partijen.

De lijst der voor het registreren van aktes van de burgerlijke stand nodige dokumenten wordt bepaald door de Instructies op de wijze van registreren van aktes van de burgerlijke stand.

Elke registratie dient door de verklarende partijen gelezen, ondertekend door hen en door de registrerende ambtenaar, en gewettigd met een zegel.

Wanneer een akte van de burgerlijke stand geregistreerd is, wordt aan de verklarende partijen een attest verleend.

Artikel 145. — Wijze om een registratie te betwisten.

De verbetering van fouten en het aanbrengen van wijzigingen in de registratie van aktes van de burgerlijke stand, wanneer daartoe gronden bestaan en bij ontstentenis van betwistingen tussen de betrokkenen, worden uitgevoerd door het orgaan van de burgerlijke stand van de woonplaats der verklarende partijen.

De weigering van het orgaan van de burgerlijke stand, een registratie te verbeteren of te wijzigen, mag aanleiding geven tot verhaal in rechte.

Bij betwisting tussen de betrokkenen gebeurt de verbetering op grond van een gerechtelijke beslissing.

Artikel 146. — Vernietiging van een registratie.

De vernietiging van aanvankelijke registraties van aktes van de burgerlijke stand wordt uitgevoerd door de organen van de burgerlijke stand op grond van een gerechtelijke beslissing.

In de bij artikel 42, lid 2 van dit Wetboek voorziene gevallen wordt de vernietiging van de registratie der echtscheiding uitgevoerd door het orgaan dat het huwelijk ontbond.

Vindt men de aanvankelijke registraties terug, dan zijn de herstelde registraties voor vernietiging vatbaar, met de toelating van de dienst burgerlijke stand van de Ministerraad der Zelfstandige Republiek, door het uitvoerend comité van het gebied, de streek, Moskou, Leningrad van de Sovjets der afgevaardigden der arbeiders van de plaats der herstelde registratie.

Artikel 147. — Staatsbelasting.

De registratie der geboorten, adopties, vaderschappen, overlijdens, alsook het verlenen van aanvankelijke attesten, de verbetering en de aanvulling van registraties van geboorteaktes, na het opsporen van vaderschap, geschieden overeenkomstig de wetten der Sovjetunie zonder betaling van Staatsbelasting.

Voor registratie van huwelijken, veranderingen van voornaam, vadersnaam of familienaam, echtscheidingen, voor het verlenen van echtscheidingsattesten, van nieuwe attesten, en voor het herstellen van registraties, wordt een Staatsbelasting betaald, in de bij de Ministerraad der Sovjetunie bepaalde mate.

Hoofdstuk 15. — Registratie der aktes van de burgerlijke stand.

Artikel 148. — Registratie der geboorte.

De registratie der geboorte wordt uitgevoerd door de organen van de burgerlijke stand van de geboorteplaats der kinderen, of van de woonplaats der ouders, of van één van hen.

De organen van de burgerlijke stand verlenen aan de registratie der geboorte een plechtige stemming.

De geboorteverklaring wordt mondeling of schriftelijk door de ouders afgelegd, of door één van hen; of in geval van ziekte of overlijden der ouders, of om enige andere verhindering: door de leden der familie, de geburen, het bestuur der medische instelling waar de moeder zich bevond bij de geboorte van het kind, of anderen meer.

De geboorteverklaring mag niet later dan één maand na de geboortedag plaatsvinden en voor een doodgeboren kind, niet later dan drie dagen na de bevalling.

Artikel 149. — Vermeldingen in verband met de geboorte.

Bij de registratie der geboorte worden de voornaam, de vadersnaam en de familienaam van het kind, en ook de inlichtingen aangaande de vader en de moeder ingeschreven overeenkomstig artikels 49 tot 51 van dit Wetboek.

Wanneer het vaderschap niet vaststaat (artikel 49 van dit Wetboek) wordt de nationaliteit van de vader ingeschreven op aanwijzing van de moeder.

Zo het kind geboren werd na het overlijden van hem, die met de moeder gehuwd was, dan wordt de overledene als vader van het kind ingeschreven in de registratie en in het geboortetest, op voorwaarde dat er niet meer dan tien maanden verlopen zijn tussen de dag van de dood en de geboorte van het kind.

Bij registratie der geboorte van een tijdens het huwelijk verwekte, doch na echtscheiding of vernietiging van het huwelijk geboren kind, gaat men op dezelfde wijze te werk als bij registratie der geboorte van een kind wiens ouders met elkaar gehuwd zijn, op voorwaarde dat er niet meer dan tien maanden verlopen zijn tussen de dag van de dood en de geboorte van het kind.

Artikel 150. — Registratie van het huwelijk.

Het huwelijk wordt geregistreerd in aanwezigheid van hen die het aangaan, door de organen van de burgerlijke stand van de woonplaats van één van hen, of van hun ouders.

Zij die in het huwelijk willen treden leggen persoonlijk een verklaring af bij één der organen van de burgerlijke stand, naar hun keus, die in lid één van dit artikel vermeld zijn.

In hun verklaring moeten ze bevestigen dat er geen huwelijksbeletsels, zoals voorzien bij artikel 16 van dit Wetboek, aanwezig zijn. Ze moeten bovendien vermelden of ze ieder gehuwd zijn geweest en of ze kinderen hebben.

Het orgaan van de burgerlijke stand die de verklaring ontvangt moet de aanstaande gehuwden inlichten over de vereisten en de rechtspleging tot registratie van het huwelijk, informeren of ze elkaar naar hun gezondheidstoestand en hun familiale toestand hebben gevraagd, hun de plich-

ten van aanstaande gehuwden en ouders uiteenzetten, en ze op hun verantwoordelijkheid wijzen bij verborgen huwelijksbeletsels.

De paspoorten van hen die in het huwelijk treden, en de overige documenten betreffende hun identiteit, bevatten een aantekening over de registratie van het huwelijk. Ze vermeldt de familienaam, voornaam, vadersnaam en geboortejaar van de andere echtgenoot, plaats en ogenblik van de registratie van het huwelijk.

Artikel 151. — Registratie der echtscheiding.

De echtscheiding wordt geregistreerd door de organen van de burgerlijke stand van de woonplaats der echtgenoten, of van één van hen.

Artikel 152. — Registratie der echtscheiding bij gerechtelijke beslissing.

De echtscheiding bij gerechtelijke beslissing wordt geregistreerd door het orgaan van de burgerlijke stand, op verklaring der beide echtgenoten, of van één van hen.

Wanneer de echtscheiding geregistreerd is op verklaring van één der echtgenoten is het huwelijk voor ontbonden geacht. Doch de andere echtgenoot mag geen nieuw huwelijk laten registreren vooraleer hij een attest van ontbinding van het vorige heeft bekomen.

Artikel 153. — Registratie der echtscheiding bij wederzijdse toestemming.

De echtscheiding bij wederzijdse toestemming der echtgenoten (artikel 38 van dit Wetboek) wordt door het orgaan van de burgerlijke stand op grond van hun gezamenlijke verklaring geregistreerd.

In hun verklaring moeten de echtgenoten hun wederzijdse toestemming tot de echtscheiding bevestigen, alsook de afwezigheid van minderjarige kinderen.

De echtscheiding mag in afwezigheid van één der echtgenoten geregistreerd worden, wanneer deze door gegronde redenen belet is, en dat een gewaarmerkte verklaring uit zijn naam wordt voorgelegd, waarbij hij zijn toestemming tot de echtscheiding bevestigt.

Artikel 154. — Registratie der echtscheiding op verklaring van één der echtgenoten.

Bij zijn verklaring van echtscheiding op de bij artikel 39 van dit Wetboek voorziene gronden moet de echtgenoot een afschrift voegen van de gerechtelijke beslissing, of een uittreksel uit de beslissing waarbij de andere echtgenoot voor vermist is verklaard, of onbekwaam wegens geestesziekte of -zwakte; of een afschrift van de veroordeling, of een uittreksel uit de veroordeling waarbij de andere echtgenoot van zijn vrijheid wordt beroofd voor ten minste drie jaar.

De in hechtenis gehouden echtgenoot, of de voogd van de onbekwame, wordt in kennis gesteld van het neerleggen der verklaring. Die kennisgeving bepaalt een termijn om mede te delen of er betwisting bestaat aangaande de kinderen, de verdeling der gemeenschappelijke zaken, of het storten van steungeld aan de onbekwame, behoeftige echtgenoot. De termijn voor het antwoord mag niet langer zijn dan drie maand.

Zodra hij mededeling krijgt dat er geen betwisting bestaat, of zo hij geen mededeling krijgt in de bij de kennisgeving bepaalde termijn, registreert het orgaan van de burgerlijke stand de echtscheiding.

Artikel 155. — Toekenning van de naam van vóór het huwelijk, bij registratie der echtscheiding.

De echtgenoot die zijn naam van vóór het huwelijk wenst te hernemen moet dit op het oogenblik der echtscheiding verklaren. Wanneer de echtgenoot zijn naam van vóór het huwelijk herneemt verlenen de organen van de burgerlijke stand dienaangaande een nota, met het oog op de registratie der echtscheiding.

Artikel 156. — Registratie der adoptie.

De adoptie wordt geregistreerd op grond van de beslissing van het uitvoerend comité van de Sovjet van het distrikt (de stad) der afgevaardigden der arbeiders.

De registratie der adoptie geschiedt in de dienst (het bureau) burgerlijke stand van het uitvoerend comité van de Sovjet van het distrikt (de stad) der afgevaardigden der arbeiders van de plaats waar de adoptie werd uitgesproken, op de gezamenlijke verklaring der adoptanten, op verklaring van één van hen, of op mededeling van het orgaan van voogdij en kuratele.

Bij gerechtelijke vernietiging der adoptie vernietigen de organen van de burgerlijke stand de registratie der adoptie, en herstellen in de registratie van de geboorte van de geadopteerde al de aanvankelijke inlichtingen, van vóór de adoptie.

Bij gerechtelijke herroeping der adoptie brengen de organen van de burgerlijke stand een aantekening aan betreffende de herroeping, en herstellen in de registratie van de geboorte van de geadopteerde de aanvankelijke inlichtingen, van vóór de adoptie. De familienaam, voornaam en vadersnaam van het kind worden overeenkomstig de gerechtelijke beslissing vermeld.

Artikel 157. — Registratie van vaderschap.

Vaderschap wordt geregistreerd door de organen van de burgerlijke stand van de woonplaats van één der ouders, of van de plaats waar de gerechtelijke beslissing over het vaderschap werd getroffen. De registratie geschiedt op grond van de gerechtelijke beslissing, of van de gezamenlijke verklaring der ouders; en na overlijden der moeder, of wanneer haar woonplaats onbekend is, op verklaring van de vader.

Registratie van vaderschap ten aanzien van kinderen die de meerderjarigheid hebben bereikt mag enkel met hun instemming gebeuren.

Op grond van de registratie van vaderschap brengen de organen van de burgerlijke stand een aantekening aan betreffende de vader in de registratie en het attest van de geboorte van het kind.

Artikel 158. — Registratie der veranderingen van voornaam, vadersnaam en familienaam.

De verandering van voornaam, vadersnaam en familienaam der Sovjetburgers die de meerderjarigheid hebben bereikt wordt geregistreerd in de dienst (het bureau) burgerlijke stand van het uitvoerend comité van de Sovjet van het distrikt (de stad) der afgevaardigden der arbeiders van hun bestendige woonplaats.

Bij registratie der verandering van de voornaam van de vader wordt de vadersnaam der kinderen ook veranderd. De vadersnaam der meerderjarige kinderen wordt veranderd, enkel wanneer al de meerderjarige kinderen een verklaring in die zin aan de organen van de burgerlijke stand voorleggen.

De familienaam der minderjarige kinderen wordt veranderd bij verandering van de familienaam der ouders. Heeft één der ouders zijn familienaam veranderd, dan beslissen

de ouders samen over de verandering van familienaam der minderjarige kinderen; gaan de ouders niet akkoord, dan beslist het orgaan van voogdij en kuratele.

Wanneer na registratie der verandering van voornaam, vadersnaam en familienaam, wijzigingen zijn aangebracht in de registratie van aktes van de burgerlijke stand, vernietigen de organen van de burgerlijke stand de voorheen uitgereikte attesten, en verlenen er nieuwe, die rekening houden met de in de registratie aangebrachte wijzigingen.

Artikel 159. — Registratie van het overlijden.

Het overlijden wordt geregistreerd door de organen van de burgerlijke stand van de plaats waar de overledene leefde, of van de geneeskundige instelling waar hij overleed.

Registratie op gerechtelijke beslissing, tot vaststelling van het feit van het overlijden, of tot verklaring van overlijden van een burger, gebeurt bij de organen van de burgerlijke stand van de plaats waar de rechtbank zetelt, die de beslissing trof.

De verklaring van overlijden mag worden afgelegd door de leden van de familie van de overledene, door geburen, door arbeiders der organisaties tot uitbating van woonhuizen, door het bestuur van de instelling waar het overlijden plaats vond, en door anderen meer.

De verklaring van overlijden moet binnen drie dagen gebeuren, na het oogenblik van het overlijden, of van de ontdekking van het lijk.

Vijfde deel.

Toepassing der Sovjetwetgeving op het huwelijk en het gezin, op vreemdelingen en personen zonder burgerschap. Toepassing der wetten van buitenlandse staten op het huwelijk en het gezin, van internationale verdragen en akkoorden

Artikel 160. — Burgerschap der kinderen.

Overeenkomstig de Beginselen van het recht der Sovjetunie en der Verenigde Republieken op het huwelijk en het gezin is het kind, wiens ouders Sovjetburgers waren op het oogenblik van zijn geboorte, ook Sovjetburger, waar ook hij geboren werd.

Hebben de ouders verschillende burgerschappen, maar was één van hen Sovjetburger op het oogenblik van de geboorte van het kind, dan is het kind Sovjetburger, op voorwaarde dat één der ouders op dat oogenblik op het grondgebied der Sovjetunie woonde. Woonden de ouders op dat oogenblik buiten de grenzen der Sovjetunie, dan wordt het burgerschap van het kind bepaald naar de keus der ouders.

Artikel 161. — Huwelijken tussen Sovjetburgers en vreemdelingen, en tussen vreemdelingen, in de Republiek Rusland.

Huwelijken tussen Sovjetburgers en vreemdelingen, en tussen vreemdelingen, in de Republiek Rusland, worden naar de algemene beginselen gesloten.

Het huwelijk van Sovjetburgers met vreemdelingen brengt geen verandering mede in het burgerschap.

Huwelijken tussen vreemdelingen, in de Sovjetunie gesloten in de ambassades of de konsulaten der buitenlandse Staten, zijn geldig in de Republiek Rusland, naar de regels der wederkerigheid, zo die personen, op het oogenblik van het sluiten van het huwelijk, burgers waren van de Staat die de ambassadeur of de konsul heeft benoemd.

Artikel 162. — Huwelijken tussen Sovjetburgers, en andere aktes van de burgerlijke stand, in de ambassades en konsulaten der Sovjetunie gesloten. Geldigheid der buiten de grenzen der Sovjetunie gesloten huwelijken.

Overeenkomstig de Beginselen van het recht der Sovjetunie en der Verenigde Republieken op het huwelijk en het gezin, wordt het huwelijk der buiten de grenzen der Sovjetunie wonende Sovjetburgers in de ambassades of konsulaten der Sovjetunie gesloten.

Op het huwelijk, of op andere aktes van de burgerlijke stand, die in de ambassades of konsulaten der Sovjetunie in het buitenland worden gesloten, past men de wetten der Republiek Rusland toe, zo de betrokken personen burgers van de Republiek Rusland zijn. Zijn de betrokken personen van andere Verenigde Republieken, of staat hun burgerschap niet vast, dan past men, met hun goedvinden, de wetten van één der Verenigde Republieken toe; gaan ze niet akkoord, dan beslist de beambte die de akte opstelt.

Wanneer huwelijken tussen Sovjetburgers, of tussen Sovjetburgers en vreemdelingen, buiten de grenzen der Sovjetunie gesloten werden met inachtneming der bij de plaatselijke wet voorgeschreven vormen, zijn die huwelijken geldig in de Republiek Rusland, voor zover er geen beletsels bestaan voorzien bij artikels 15, 16 en 43 van dit Wetboek.

Huwelijken door vreemdelingen buiten de grenzen van de Sovjetunie gesloten, met inachtneming der wetten der betrokken Staten, zijn geldig in de Republiek Rusland.

Artikel 163. — Echtscheidingen tussen Sovjetburgers en vreemdelingen, en tussen Sovjetburgers, in de Republiek Rusland. Geldigheid der buiten de grenzen der Sovjetunie uitgesproken echtscheidingen.

De echtscheidingen tussen Sovjetburgers en vreemdelingen, en tussen vreemdelingen, in de Republiek Rusland, worden naar de algemene beginselen uitgesproken.

De echtscheidingen tussen Sovjetburgers en vreemdelingen, buiten de grenzen der Sovjetunie uitgesproken met inachtneming der wetten der betrokken Staten, zijn geldig in de Republiek Rusland, zo één der echtgenoten op het ogenblik der echtscheiding buiten de grenzen der Sovjetunie woonde.

De echtscheidingen tussen Sovjetburgers, buiten de grenzen der Sovjetunie uitgesproken met inachtneming der wetten der betrokken Staten, zijn geldig in de Republiek Rusland, zo beide echtgenoten op het ogenblik der echtscheiding buiten de grenzen der Sovjetunie woonden.

De echtscheidingen tussen vreemdelingen, buiten de grenzen der Sovjetunie uitgesproken met inachtneming der wetten der betrokken Staten, zijn geldig in de Republiek Rusland.

De geschillen nopens echtscheidingen tussen Sovjetburgers die in het buitenland een vaste woonplaats hebben mogen vóór de rechtbanken der Republiek Rusland

gebracht worden, op verzending van het Opperste Gerechtshof der Sovjetunie.

Artikel 164. — Adoptie van buiten de grenzen der Sovjetunie wonende Sovjetkinderen. Regeling der adoptie van kinderen door vreemdelingen in de Republiek Rusland.

Overeenkomstig de Beginselen van het recht der Sovjetunie en der Verenigde Republieken op het huwelijk en het gezin geschiedt de adoptie van een kind, burger der Republiek Rusland, dat buiten de grenzen der Sovjetunie woont, in de ambassade of het konsulaat der Sovjetunie. Heeft de adoptant niet het Sovjetburgerschap, dan is de toelating vereist van het Ministerie onderwijs der Republiek Rusland.

Is ook geldig, de adoptie van een kind, burger der Republiek Rusland, uitgesproken door de organen van de Staat op wiens grondgebied het kind woont, mits voorafgaande toelating van het Ministerie onderwijs der Republiek Rusland.

De adoptie van kinderen, burgers der Sovjetunie, door vreemdelingen, op het grondgebied der Republiek Rusland, gebeurt naar de in hoofdstuk 12 van dit Wetboek bepaalde algemene beginselen, mits, in elk geval, de voorafgaande toelating van de Ministerraad der zelfstandige Republiek of van het uitvoerend comité der Sovjets van het gebied, de streek, Moskou, Leningrad der afgevaardigden der arbeiders.

Artikel 165. — Toepassing der wetten der Republiek Rusland op het huwelijk en het gezin op personen zonder burgerschap.

De in de Republiek Rusland wonende personen zonder burgerschap huwen, scheiden, genieten de uit de wetten der Republiek Rusland op het huwelijk en het gezin vloeiende rechten, en dragen de bij die wetten voorziene plichten, net zoals Sovjetburgers.

Artikel 166. — Toepassing, in de Republiek Rusland, der buitenlandse wetten en der internationale Verdragen en Akkoorden.

De toepassing, in de Republiek Rusland, van de buitenlandse wetten op het huwelijk en het gezin, of de geldigheid der naar die wetten opgestelde aktes van de burgerlijke stand, worden niet toegelaten, wanneer ze in strijd zouden zijn met de beginselen van de Sovjet-rechtsorde.

Wanneer een internationaal Verdrag of Akkoord, waarvan de Sovjetunie of de Republiek Rusland deelneemt, andere regels vastlegt dan die der wetten der Republiek Rusland op het huwelijk en het gezin, dan worden op het grondgebied der Republiek Rusland de regels van het internationaal Verdrag of Akkoord toegepast.

VLAAMSE JURISTEN,

Abonneert U op het "Rechtskundig Weekblad"

RECHTSPRAAK

HOF VAN CASSATIE.

2e Kamer. — 21 september 1970.

Voorzitter : M. Belpaire.
Raadsheer-verslaggever : M. Gerniers.
Advokaat-generaal : M. Krings.

Vonnissen en arresten. — Probaticopschorting. — Motivering.

Om aan het voorschrift van artikel 3, lid 4 van de wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie te voldoen, mag de rechter er zich niet toe beperken het vervullen van de wettelijke vereisten tot het gelasten van de opschorting vast te stellen, maar hij moet de redenen vermelden die bedoelde maatregel rechtvaardigen.

Procureur-generaal bij het Hof van Beroep te Gent
t./ Van Gastel.

Gelet op het bestreden arrest, op 14 januari 1970 door het Hof van Beroep te Gent gewezen ;

Over het middel afgeleid uit de schending van de artikelen 9, 11, 17, 20 van de wet van 3 januari 1933, 3 van de wet van 29 juni 1964 en 97 van de Grondwet, doordat het bestreden arrest de opschorting van de uitspraak van de veroordeling gelast, op grond hiervan dat het beroepen vonnis terecht bedoelde maatregel heeft bevolen.

terwijl de beslissingen die de opschorting gelasten met redenen moeten omkleed zijn :

Overwegende dat luidens artikel 3, lid 4, van de wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie, de beslissingen die de opschorting gelasten met redenen moeten omkleed zijn ;

Overwegende dat, om aan dit voorschrift te voldoen, de rechter zich er niet toe mag beperken het vervullen van de wettelijke vereisten tot het gelasten van de opschorting vast te stellen, maar dat hij de redenen moet vermelden die bedoelde maatregel rechtvaardigen ;

Overwegende dat het arrest zich ertoe beperkt te bepalen dat het beroepen vonnis terecht de opschorting van de uitspraak van de veroordeling gelast heeft ;

Dat de eerste rechter, buiten de vaststelling van het vervuld zijn van de wettelijke vereisten, enkel bepaalt, zonder te preciseren, dat er gronden bestaan om de opschorting te gelasten ;

Dat het middel gegrond is ;

Om die redenen,

Vernietigt het bestreden arrest ;

Beveelt dat van dit arrest melding zal gemaakt worden op de kant van de vernietigde beslissing ;

Verwijst de zaak naar het Hof van beroep te Brussel.
Veroordeelt verweerder in de kosten.

NOOT. — Reeds vertrouwd met sterotiepe overwegingen, zoals :

« Overwegende dat de beklaagde nog geen veroordeling heeft ondergaan tot een criminele straf of een correctionele hoofdgevangenisstraf van meer dan ... »

Overwegende dat de feiten niet van die aard schijnen

te zijn dat ze gestraft moeten worden met een hoofdstraf van meer dan twee jaar correctionele gevangenisstraf ;

Overwegende dat de bestanddelen van de zaak toelaten te verhoplen dat de individuele en collectieve doeleinden van de vervolging kunnen bereikt worden door een opschorting van de uitspraak van de veroordeling, met instemming van de beklaagde ;

stelt zich na vorenstaand arrest de vraag of gelijkaardige gedrukte of gestencilde « overwegingen » nog langer kunnen gebezigd worden. Wellicht mag verwacht worden dat voortaan artikel 3, lid 4 van de wet van 29 juni 1964 stipter zal worden toegepast dan de ook soms bij het toepassen van de probatie en opschorting vigerende wetten van Parkinson. In Frankrijk werden de gebruikers van geprefabriceerde vonnissen, waarin slechts het overbodige moest worden geschrapt, scherp op de korrel genomen (Recueil de droit pénal, 1969, p. 96) : « certains, de la sorte, d'appliquer au moins une loi : celle du moindre effort (dont un esprit chagrin a dit qu'elle couronne tous les codes). On devine les abus qui peuvent en résulter. Il est temps d'y mettre le holà ».

HOF VAN CASSATIE

2e Kamer. — 8 juni 1970.

Voorzitter : M. van Beirs.
Raadsheer-Verslaggever : M. Rutsaert.
Advocaat-generaal : M. Charles.

Verkeer. — Parkeerverbod. — Controleschijf.

Wanneer overeenkomstig de bepaling van artikel 34 bis van het koninklijk besluit van 14 maart 1968, een plaat voorzien is van een teken n° 35, met geen andere aanwijzing dan « schijf verplicht », volgt daaruit een dubbel parkeerverbod, namelijk 1) het verbod te parkeren aan de zijde van het cijfer I op de oneven dagen en aan de zijde van het cijfer II op even dagen 2) het verbod te parkeren aan de zijde door het teken n° 35 toegelaten gedurende een langere tijd dan de door de controleschijf aangegeven parkeertijd.

Van Dooren P. t./.....

Gelet op het bestreden vonnis, op 22 september 1969 in hoger beroep gewezen door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen ;

Over het middel afgeleid uit de schending van de artikelen 7, 9 en 97 van de Grondwet, 29 van de wet betreffende de politie over het wegverkeer en 34bis, 1 en 4, van het koninklijk besluit van 14 maart 1968,

doordat het bestreden vonnis eiser veroordeelt om geen controleschijf op het voorste gedeelte van zijn voertuig te hebben aangebracht om de redenen dat de beklaagde tevergeefs in zijn conclusie tracht te argumenteren, dat de aanwijzing « schijf verplicht » bij het verkeersteken nr. 35 slechts kan betekenen dat men aan de verboden zijde mag stationeren tijdens de beperkte duur door de controleschijf aan te duiden, zodat vermelde schijf slechts zou dienen aangebracht bij stationeren aan de verboden zijde van de rijbaan ; dat echter de eenvoudige lezing van de nota onder de verkeerstekens 35 en 36 in bij-

lage 2, gevoegd bij het koninklijk besluit van 14 maart 1968, houdende het algemeen reglement op het wegverkeer, volstaat om vast te stellen dat het aanbrengen van een aanwijzing « schijf verplicht » onder verkeerstekens 35 dient ter aanduiding van de beperking van het stationeren aan de zijde waar het teken zulks toelaat;

terwijl artikel 34bis 4 enkel stelt: « de bepalingen van dit artikel zijn ook van toepassing buiten blauwe zones, op de plaatsen voorzien van een teken nr. 33 of 35, dat geen andere aanwijzing draagt dan « schijf verplicht »; deze aanwijzing is aangebracht in het wit op een onder het teken te bevestigen rechthoekig bord met blauwe achtergrond;

terwijl de wet in strafzaken niet bij analogie mag geïnterpreteerd worden, zodat de nota onder de verkeerstekens 35 en 36 in bijlage 2 gevoegd bij het koninklijk besluit van 14 maart 1968, geen aanduiding kan verstrekken nopens de draagwijdte van artikel 34bis 4, van het koninklijk besluit van 14 maart 1968;

terwijl de bedoelde nota enkel betrekking heeft op de verkeerstekens 35 en 36, en artikel 34bis 4 de mogelijkheid stelt de aanwijzing « schijf verplicht » aan te brengen bij teken 33 en 35;

terwijl de bedoelde nota onder de verkeerstekens 35 en 36 luidt: « Een opschrift mag aangebracht worden in de rode boord van het teken of op een speciaal bord onderaan het teken aangebracht ter aanduiding van... de beperking van de duur van het stationeren aan de zijde waar het teken het toelaat; (vb. 30 min. maximum);

terwijl anderzijds artikel 34bis 4 de mogelijkheid stelt bij de verkeerstekens 33 en 35 een rechthoekig bord aan te brengen waarop in het wit de aanwijzing « schijf verplicht », en artikel 34bis 4 nergens verwijst naar de nota onder de verkeerstekens 35 en 36;

terwijl aldus de wetgever door het rechthoekig bord met aanwijzing « schijf verplicht » een bijzonder teken heeft willen invoeren dat los staat van, en een andere draagwijdte heeft dan het speciaal bord vermeld in de nota onder de verkeerstekens 35 en 36; terwijl des te meer het geval blijkt te zijn, daar de wetgever anders bij de coördinatie van de verkeerswetgeving het voorbeeld bij de nota onder tekens 35 en 36 had kunnen aanvullen met de woorden « schijf verplicht »;

Overwegende dat volgens de vaststellingen van het bestreden vonnis eiser veroordeeld werd om verzuimd te hebben de omslag met controleschijf op het voorste gedeelte van zijn wagen aan te brengen, bij het stationeren op een plaats alwaar het teken nr. 35 van het wegverkeersreglement (beurtelings stationeerverbod) is aangebracht, met op een speciaal bord onderaan de aanwijzing « schijf verplicht »;

Overwegende dat het teken nr. 35, vermeld in bijlage 2 van het koninklijk besluit van 14 maart 1968 houdende algemeen reglement op de politie over het wegverkeer, een stationeerverbod aanduidt aan de zijde van het cijfer I op oneven dag en aan de zijde van het cijfer II op even dagen;

Overwegende dat wanneer, overeenkomstig de bepaling van artikel 34bis, 4, van het koninklijk besluit van 14 maart 1968, een plaat voorzien is van een teken nr. 35, dat geen andere aanwijzing draagt dan « schijf verplicht », daaruit een dubbel stationeerverbod volgt, namelijk 1) het verbod te stationeren aan de zijde van het cijfer I op oneven dagen en aan de zijde van het cijfer II op even dagen, 2) het verbod te stationeren, aan de zijde door het teken nr. 35 toegelaten, gedurende een langere tijd dan de stationeringsduur door de controleschijf aangegeven;

Dat het middel naar recht faalt;

Overwegende dat de substantiële of op straffe van nie-

tigheid voorgeschreven rechtsvormen werden nageleefd en dat de beslissing overeenkomstig de wet is;

Om die redenen,

Verwerpt de voorziening;
Veroordeelt eiser in de kosten.

RAAD VAN STATE.

6e Kamer. — 3 maart 1970.

Voorzitter: M. A. Moureau.

Raadsheren: de HH. Coyette en Holoye.

Substituut-Auditeur-generaal: M. M. Duchatelet.

Rustpensioen. — Rechten van de gescheiden echtgenoot.

De van tafel en bed gescheiden of de feitelijk gescheiden echtgenote kan de helft van het rustpensioen van haar echtgenoot bekomen voor zover zij voldoet aan de voorwaarden die gesteld zijn door artikel 33 van het K.B. van 30 juli 1957, gewijzigd bij K.B. van 15 juni 1967.

Wilket t./ Rijksdienst voor werknemerspensioenen en Delaby.

Gezien het op 21 juni 1968 ingediende verzoekschrift, en het op 2 augustus 1968 ingediende aanvullend verzoekschrift, waarbij Joseph Wilket de nietigverklaring vordert van de op 4 juni 1968 door de Hoge Commissie voor pensioenen (eerste kamer) gewezen beslissing die de beslissing a quo bevestigt,

Overwegende dat de Nationale Kas voor bediendenpensioenen verzoeker op 28 september 1965 een volledig rustpensioen heeft toegekend; dat de Nationale Kas, na de scheiding van verzoeker en diens echtgenote, de tweede tegenpartij, op 8 juli 1966 verzoekers pensioen heeft teruggebracht tot het tarief voor « alleenstaanden »; dat de Nationale Kas voor bediendenpensioenen het rustpensioen, nadat de vrouw gevraagd had er een deel van de ontvangen, op 27 juni 1967 heeft hersteld volgens het « gezinstarief » en aan elk van de echtgenoten de helft ervan heeft toegekend; dat de Commissie van beroep van Binche de administratieve beslissing op 19 oktober 1967 heeft bevestigd en dat de Hoge Commissie voor pensioenen de beslissing a quo bij de bestreden beslissing heeft bevestigd; dat de bestreden beslissing eerst de redenen overneemt van verzoekers beroep, die de verschijning van zijn vrouw ter terechtzitting vordert, en dan concludeert:

« Dat de vrouw alle voorwaarden vervult om de helft van het rustpensioen van haar man te verkrijgen en in haar brief aan de Hoge Commissie voor pensioenen uitlegt waarom zij om dit voordeel heeft verzocht;

Dat de Hoge Commissie voor pensioenen zich niet over die redenen hoeft uit te spreken maar de bestreden beslissing op haar rechtsgrond moet toetsen;

Dat die rechtsgrond vaststaat en dat appellant trouwens in dit verband geen enkele grief naar voren brengt »;

Overwegende dat verzoeker de nietigverklaring van die beslissing vordert; dat hij doet gelden dat hij door zijn vrouw is verlaten, dat deze verschillende beroepen heeft uitgeoefend en nog steeds in staat is om te werken, terwijl hijzelf voor 95 t.h. gehandicapt is wat het gezicht betreft; dat hij vraagt dat ook zijn vrouw zou worden opgeroepen en verplicht aanwezig zou zijn voor de Raad van State; dat hij in zijn laatste memorie aandringt op die verschijning;

Overwegende dat het hier toepasselijke artikel 33 van het koninklijk besluit van 30 juli 1957, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 15 juni 1967, onder § 2 stelt dat de van tafel en bed gescheiden of de feitelijk gescheiden echtgenote een gedeelte van het rustpensioen van haar echtgenoot kan bekomen voor zover :

- a) zij niet van de ouderlijke macht werd vervallen verklaard of niet veroordeeld werd om haar echtgenoot naar het leven te hebben gestaan ;
 - b) zij werkelijk in België verblijft ;
 - c) zij alle beroepsarbeid heeft gestaakt en geen andere sociale vergoeding geniet ;
 - d) dat zij geen rust- of overlevingspensioen geniet ;
- dat verzoeker niet betoogt dat zijn vrouw niet aan die voorwaarden voldoet en dat uit geen enkel stuk van het dossier blijkt dat zij ze niet zou vervullen ; dat het beroep niet gegrond is,

Besluit :

Artikel 1. — Het beroep is verworpen.

BOEKBESPREKING

Prof. Mr. Ridder René VICTOR: Dertig jaar Vlaamse Rechtspraak, Inhoudstafel van het « Rechtskundig Weekblad », jaargangen 1931-32 tot en met 1966-67. Samengesteld en ingeleid door... Brugge, Die Keure, 1970, 1294 kol.

Van de hand van Prof. Ridder René Victor verscheen bij de N.V. die Keure « Dertig jaar Vlaamse Rechtspraak », zijnde een inhoudstafel van het Rechtskundig Weekblad voor de periode 1931-1932 tot en met 1966-1967.

Het werk dat ongeveer 1300 blz. telt bestaat uit een reeks tabellen, die het de lezer mogelijk maken — mede aan de hand van een zeer logisch ingedeelde trefwoordenlijst — op snelle en accurate wijze niet alleen de doctrinale bijdragen weer te vinden maar ook en vooral de rechtspraak, op eenvoudige wijze gegroepeerd in een alfabetische klapper. De ontleding van de Vlaamse rechtspraak vormt uiteraard het grootste deel van het boek, maar toch vindt men er ook een tabel met verwijzingen naar de vele boekbesprekingen in het Rechtskundig Weekblad, alsmede in bijlage een tabel van de Nederlandse rechtspraak voor zover zij in het Rechtskundig Weekblad werd besproken.

Het staat vast dat het werk van Ridder Victor in hoge mate de bruikbaarheid verhoogt van de volledige jaargangen van het Rechtskundig Weekblad, waarvan de rijke en gevarieerde inhoud, zonder het initiatief van de auteur, na verloop van enkele jaren moeilijk te consulteren viel. Dank zij dit compendium van de Vlaamse rechtspraak krijgen rechtspractici en belangstellenden de mogelijkheid in korte tijd kennis te nemen van de belangrijkste arresten en vonnissen die in het Nederlands werden gewezen gedurende dertig jaar, d.i. sedert de volledige vernederlandsing van de rechtsbedeling in de Vlaamse provincieën.

Ook voor de rechtshistorici mag het hier besproken werk belangrijk worden genoemd. In de inleiding wijst de auteur er trouwens op dat hij door de uitgave van de dertigjarige inhoudstafel van het Rechtskundig Weekblad ook een getuigenis wenste af te leggen van de reusachtige vooruitgang die het Vlaamse rechtsleven en de Vlaamse rechtsliteratuur in de laatste dertig jaren hebben gekend. In dit opzet is Ridder Victor ten volle geslaagd. Bij de lectuur van de inleiding krijgt de lezer ten volle het besef van de grootse strijd door de Vlaamsvoelende juristen geleverd voor het bereiken van een ideaal dat ons nu als vanzelfsprekend voorkomt: een rechtsbedeling in onze eigen Nederlandse taal. Bij het eersaluut dat de auteur brengt aan de schaar flaminganten wier moed en idealisme hij

onderstreept, heeft hij ongetwijfeld de naam van een voor- aanstaande figuur vergeten, nl. de zijne. Wat het Rechtskundig Weekblad en het werk van Ridder Victor voor de Vlaamse gemeenschap betekenen blijkt duidelijk uit de hier besproken uitgave. Het Rechtskundig Weekblad was niet alleen het eerste wetenschappelijk tijdschrift op juridisch gebied in het Vlaamse land, het is tevens de heraut geweest van de strijd voor wetenschappelijke ontplooiing van het Vlaamse rechtsleven. Gedurende dertig jaren was het Rechtskundig Weekblad een band die alle Vlaamse juristen verbond in een gemeenschappelijk streven voor de uitbouw van een eigen rechtswetenschap in het Nederlands. Al die jaren lang heeft Ridder Victor onvermoeibaar de leiding van het Rechtskundig Weekblad in handen gehad.

De meeste auteurs van boeken, monografieën, artikelen en commentaren op juridisch gebied in onze Vlaamse provincieën, zijn hun carrière als publicist in het Rechtskundig Weekblad begonnen. Talrijke vooraanstaande Vlaamse juristen zijn Ridder Victor dank verschuldigd voor de onuitputtelijke ijver, de aanmoediging en de vastberadenheid welke zij bij hem bij elke nieuwe ontmoeting mochten ontdekken.

« Dertig jaar Vlaamse Rechtspraak » is een mijlpaal in de lange ontvoogdingsevolutie van het Vlaamse volk. Het legt getuigenis af van de creatieve geest van ons volk op juridisch gebied.

Prof. R. Senelle.

EUROPEES RECHT

De werkzaamheden van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen

(Week van 30 november t/m 4 december 1970)

Het Hof van Justitie deed uitspraak in een zaak die door de Klachtencommissie te Luik inzake de verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering voor een prejudiciële beslissing aan het Hof was voorgelegd.

Een werknemster van Italiaanse nationaliteit was een aantal jaren in de Bondsrepubliek Duitsland werkzaam geweest en vervolgens in België gaan werken. Na acht dagen werd zij arbeidsongeschikt, waarna haar vanwege de Belgische sociale verzekering achtereenvolgens de uitkeringen wegens primaire en blijvende arbeidsongeschiktheid werden uitgekeerd. Achteraf vernam de Belgische verzekeringskas, dat laatstgenoemde uitkering niet verschuldigd was omdat betrokkene noch in België noch in de Bondsrepubliek vijf jaar verzekerd was geweest — dat wil zeggen te kort om in het genot te worden gesteld van bedoelde uitkering, welke in feite een invaliditeitsrente is. De Belgische kas vorderde terugbetaling, en de instantie welke in België bevoegd is inzake de sociale verzekeringen, verzocht het Hof van Justitie om uitlegging van de gemeenschapsverordeningen op het stuk van de sociale zekerheid der migrerende werknemers.

Het Hof verklaarde voor recht, dat wanneer een verzekeringstijdvak van minder dan zes maanden in een Lid-Staat wegens ontoereikendheid der krachtens de wettelijke regeling van die staat vervulde periode niet in aanmerking kan worden genomen, ten behoeve van de migrerende werknemer, de regeling nopens het ontstaan van de aanspraak op ouderdoms-, overlijdens- en invaliditeitsuitkeringen van de andere Lid-Staat — waar hij eveneens werkzaam is geweest — wordt toegepast. (32/70)

Le advocaten-generaal concludeerden in een aantal zaken, waarin door het Bundesfinanzhof, het Bundesverwaltungsgericht, het Verwaltungsgerichtshof van Hessen en het Verwaltungsgericht te Frankfurt/Main om een prejudiciële beslissing was verzocht.

Het ging in deze zaken om landbouwheffingen op uit derde landen ingevoerde goederen, die tijdens het transport in waarde bleken te zijn achteruit gegaan, het niet verbeuren van door importeurs van landbouwprodukten te betalen waarborgsommen en de geldigheid van voorschriften van het gemeenschapsrecht, waarin voor landbouwprodukten een in- of uitvoercertificaat is voorgescreven.

Tenslotte werden door partijen mondelinge opmerkingen gemaakt in een zaak, waarin de 5de Kamer van het Finanzgericht te Hamburg om een prejudiciële beslissing had verzocht.

In de communautaire regeling is voor bepaalde soorten voor de bewerking bestemd bevroren vlees de volledige schorsing der gemeenschapsheffing voorzien op voorwaarde dat het bevroren vlees voor de vervaardiging van conserven bestemd is en, als garantie dat het vlees daartoe ook zal worden gebruikt, een waarborgsom stort gelijk aan het bedrag der heffing, en zich voorts verbindt een aanvullend bedrag te betalen wanneer het bewijs dat al het ingevoerde vlees is verwerkt, niet mocht worden geleverd. De douane te Hamburg wees het verzoek van een Duitse importeur om toepassing dezer communautaire regeling af op grond dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden van de Duitse douanewetgeving, volgens welke het bedrijf dat volgens deze regeling wenst te worden behandeld betrouwbaar (vertrauenswürdig) moet zijn.

De zaak diende bij het Finanzgericht, dat het Hof van Justitie verzocht uit te spreken of in de communautaire bepalingen een limitatieve opsomming wordt gegeven van de vormvoorschriften waaraan voor algehele schorsing der heffing moet zijn voldaan dan wel of de nationale administratie met een beroep op de nationale wet deze heffingsfaciliteit van nadere voorwaarden afhankelijk mag stellen. (39/70).

*

In de week van 30 november t/m 4 december werd op het Hof van Justitie voor de vijfde maal een stage voor leden van de rechterlijke macht uit de zes landen georganiseerd, waaraan door 25 magistraten werd deelgenomen.

Week van 7 tot 12 december 1970

Het Hof van Justitie deed uitspraak in drie prejudiciële zaken die door Duitse rechters naar het Hof waren verwezen.

De eerste zaak betreft de tariefindeling van een bakkerij-emulsie, gebruikt om rijststabiëleeg en een fijnere kruimvorming bij brood te verkrijgen. Met betrekking tot een tussen een Duitse importeur en de directie der Duitse douane gerezen geschil over de tariefindeling van dit produkt besliste het Hof van Justitie dat de terzake geldende verordening moet worden uitgelegd in die zin, dat het de Lid-Staten niet geoorloofd is bindende nationale voorschriften te geven die de communautaire strekking van de verordening of de daarin opgenomen tariefposten beïnvloeden. (14/70).

De tweede zaak betreft de tariefindeling van het vlees van een gevogelte, ontstaan door een kruising van wilde hoenderachtigen. Tussen de Duitse importeur die stelt dat het hier om wild « dat niet onderworpen is aan een communautaire heffing » gaat, en de Duitse douane die betoogt dat het hier om wel aan een communautaire heffing onderworpen gevogelte gaat, ontstond een geschil. Dit is voor de

Duitse fiscale rechter gebracht die aan het Hof van Justitie een vraag betreffende de uitlegging der betrokken tariefposten voorlegde. Het Hof van Justitie besliste dat de aanduiding « pluimvee » in het gemeenschappelijk douanetarief van toepassing is op gevolgelte dat, in het bijzonder met het oog op de produktie van consumptiegoederen, voor bedrijfs- of slachtdoeleinden werd gefokt. (28/70).

De derde zaak betreft eveneens een invoertransactie uit derde landen.

Een Duitse importeur voert viltstiften uit Japan in. Twee jaar geleden verzocht hij het douanekantoor van het vliegveld Hamburg om inkling van een vracht van 2.000 viltstiften, welke hij bij wijze van uitzondering als luchtvracht had laten komen, tegen de « dagprijs ». Bij de berekening van het douanerecht verhoogde het douanekantoor de factuurprijs met 94 % van de aan de luchtvervoer Japan-Hamburg verbonden kosten. Het geheven douanerecht was aanzienlijk hoger dan het totale bedrag van de factuur. Daar de importeur meende dat het tarief voor zeevracht had moeten toegepast worden, bracht hij de zaak voor de fiscale rechter, die op zijn beurt het Hof van Justitie verzocht uit te spreken of krachtens de communautaire verordeningen voor de bepaling van de « normale prijs » de werkelijk betaalde transportkosten in aanmerking moeten worden genomen.

Het Hof heeft beslist dat, behoudens andersluidende bepalingen, voor de bepaling van de « normale prijs », zelfs wanneer deze hoger is dan de c.i.f.-prijs, de werkelijk betaalde transportkosten in aanmerking moeten worden genomen. (27/70).

Het Hof hoorde voorts de conclusies van de advocaten-generaal in drie prejudiciële zaken betreffende de bij de invoer van landbouwprodukten vereiste certificaten en waarborgsommen, en over de sociale zekerheid van migrerende werknemers. (33/70, 34/70, 35/70).

Voorts werd gepleit in twee andere prejudiciële zaken.

Na de revaluatie van de Duitse mark machtigde de Commissie der Europese Gemeenschappen de Duitse Bondsrepubliek op haar verzoek om vanaf 27 oktober 1969 bij wijze van tijdelijke beschermende maatregel compenserende bedragen te heffen bij de invoer uit de Lid-Staten en uit derde landen, teneinde verstoringen op de markt te voorkomen.

Een Duitse importeur maakte bezwaar tegen de heffing van deze compenserende belasting en stelde daartoe voor een Duitse fiscale rechter dat de beschikking van de Commissie onvoldoende gemotiveerd en van onwaarde was, aangezien daaraan voor de aan de bekendmaking in het Publikatieblad der Europese Gemeenschappen voorafgaande periode terugwerkende kracht was verleend. Deze redenering betrof de vraag naar de geldigheid van een bepaling van gemeenschapsrecht, welke behoort tot de competentie van het Hof van Justitie, reden waarom de Duitse rechter de vraag naar het Hof verwees. (37/70).

De laatste vraag betrof een zaak welke reeds eerder het Hof van Justitie is voorgelegd.

Nadat de Bondsrepubliek Duitsland door de invoering van het stelsel van belasting over de toegevoegde waarde (de B.T.W.) had voldaan aan haar verplichtingen ingevolge een richtlijn van de Raad der Gemeenschappen en had besloten deze belasting ook toe te passen op vervoerdiens-ten, hief zij bovendien over het vervoer van goederen over de weg een bijzondere belasting naast de B.T.W.

Drie internationale expeditebedrijven — een Duits, een Frans en een Oostenrijks bedrijf — wendden zich daarop tot de Duitse fiscale rechter met een beroep strekkende om te doen vaststellen dat deze speciale heffing onwettig was aangezien zij naar hun mening strijdig was met het E.E.G.-

verdrag en met de communautaire verordeningen, waarin de Lid-Staten wordt opgedragen de verschillende omzetbelastingen te vervangen door een enkel stelsel, namelijk de B.T.W.

Naar aanleiding van deze vraag over de uitlegging van het gemeenschapsrecht besliste het Hof van Justitie destijds dat het verbod om naast het communautaire B.T.W.-stelsel bijzondere belastingstelsels in te voeren eerst gold met ingang van de door de Raad vastgestelde datum, te weten 1 januari 1971. Immers op die datum moeten alle Lid-Staten de B.T.W. hebben ingevoerd. Tot dat tijdstip kan echter een door een Lid-Staat geheven bijzondere belasting niet als onwettig worden gekwalificeerd, zefs wanneer deze Lid-Staat de B.T.W. reeds heeft ingevoerd.

Inzake het tussen een Frans expeditiebedrijf en het Duitse douanekantoor te Aken gerezen geschil heeft de fiscale rechtbank te Düsseldorf zich op haar beurt gewend tot het Hof van Justitie. (50/70).

TIJDSCHRIFTEN

Arresten en Adviezen van de Raad van State,
jaargang 1970 - april-augustus.

Rechtspraak.

Tijdschrift voor Bestuurswetenschappen en Publiekrecht,
jaargang 1970 - nr. 6.

Ter inleiding. — Mr. G.J. Wiarda, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur in het Nederlands recht. — Louis Paul Suetens, Algemene rechtsbeginselen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur in het Belgisch administratief recht. — J. Delva, Toetsing van de interne overheidsdaad aan het verdrag. — Roland Drago, La participation dans l'administration en France. — Maxime Letourneur, La motivation des actes administratifs. — A. Mast, De grondwettelijke norm. — J. Mertens de Wilmars, Het onderscheid tussen beschikking en reglement in het legaliteitscontentieux van de E.E.G. — J.D.B. Mitchell, Decentralization, devolution or deconcentration in the United Kingdom. — Raymond Odent, Le Conseil d'Etat français devant les principes généraux du droit. — Mr. M.V. Polak, Het Amerikaanse Hooggerechtshof en de vrijheid van politieke overtuiging. — Robert Senelle, België tussen machtscheiding en pluralisme. — Marc Somerhausen, De Raad van State en de algemene beginselen van het administratief recht. — Dr. J.R. Stellinga, Overeenkomst en verschil bij de rechtsbescherming tegen de overheid. — E. Van Bogaert, De volkenrechtelijke regelingen in verband met de nationaliteit. — Prof. Mr. J. Van Der Hoeven, Representatie en kiesstelsel.

Jura Falconis, jaargang 1970-1971 - nr. 2.

B. Vyncke, Gedachten over de relatie staat-individu. — M. Vanholder, Openbaarheid en openheid van het gemeentebestuur. — Ph. Berben, De schepenbanken. — L. Lamine, Recht en prostitutie. — J. Van Schel, De erfdienstbaarheden van gas-, water-, elektriciteit-, telegraaf- en telefoonleiding. — Kroniek.

Bulletin van de Europese Gemeenschappen,

jaargang 1970 - nr. 12.

Altiero Spinelli, Naar een Europees beleid voor onderzoek en technologische ontwikkeling. — 1e deel, Documenten, Feiten en Studies. — 2e deel, Gemeenschapsactiviteiten in oktober 1970. — 3e deel, Bronnen, referenties en mededelingen.

Nederlands Juristenblad, jaargang 1971 - nr. 2.

Prof. Mr. Th. J.F. van Maarseveen, Grondwetswijziging inzake de drukpersvrijheid. — Opmerkingen en mededelingen: Prof. Mr. J.M. van Bemmelen, Het tijdschrift voor Strafrecht vervangen door Delikt en Delinkwent. Prof. Mr. I. Kisch, Een tractaat drie eeuwen oud. — Mr. E.A.B. van Rouveroy van Nieuwaal, Code Civil en Common Law in het Westafrikaanse oerwoud. — Prof. Mr. J.M. Polak, Vereniging voor de vergelijkende studie van het recht van België en Nederland.

Weekblad voor Privaatrecht, Notaris-ambt en Registratie,
jaargang 1971 - nr. 5113.

Prof. Mr. I. Kisch, Het opgezegde nichtje. — Prof. Mr. L.I. de Winter, Overzicht der Nederlandse Rechtspraak: Internationaal Privaatrecht (III). — Ontvangen boeken. — Tijdschriften. — Berichten en mededelingen. — Broederschap der Candidaat-Notarissen. — Benoemingen, Overlijden, enz.

Journal des Tribunaux, jaargang 1971 - nr. 4727.

M. Gotzen, La territorialité des marques identiques ou ressemblantes maintenues après le 1er janvier 1971 dans le Benelux au nom de propriétaires nationaux distincts. — Marcel Taquet et Claude Wantiez, Indemnités de rupture et cotisations de sécurité sociale. — Jurisprudence. — Chronique judiciaire.

Public Law, jaargang 1970.

Geoffrey K. Fry, The Sachsenhausen Concentration Camp Case and the Convention of Ministerial Responsibility. — B.C. Gould, Anismic and Jurisdictional Review. — Comment. — Current Survey. — Reviews.

VLAAMSE JURISTEN,

ABONNEERT U OP

RECHTSKUNDIG WEEKBLAD